ஜன்மமவனுக்கு வாராது. அவனுக்கு விந்துப்தி கேனுகன் என்கிற வித்தியாதராதிபதியைக் கண்டபொழுது சாபம் நீங்கும்.” என்று இருவரையும் சபித்துவிட்டுத், தமது புத்திரியை அழைத்துக்கொண்டு ரிஷிகளோடுந் தமதாசிரமம் போய்ச்சேர்ந்தார். பிறகு சுதரிசனன், சுகர்ணனென்ற இருவரும் முனிசாபத்தால் மனம் நொந்து, தாங்கள் செய்யத்தக்க தின்னதென்று தீர்க்காலோசனை செய்துகொண்டு, யமுனாதீரத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஆசாரசீலனாகிய கோவிந்தசுவாமி யென்கிற பிராமணன் வயிற்றிற் பிறக்கிறதாக உத்தேசித்துத், தங்களுடைய வித்தியாதரசொரூபத்தைவிட்டு அந்தப்பிராமணன் வயிற்றில், சுதரிசனன், விஜயனென்ற பெயரோடும் இளையவனாகிய சுகர்ணன், அசோகதத்தன் என்ற பெயரோடும், பிறந்து வளர்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் யௌவனதசையடைந்த காலத்தில், யமுனாதீரத்தில் மழையில்லாமையினாலே துவாதசவருஷ க்ஷாமமுண்டாகி, தங்கள் நாட்டார் வருத்தப்படுவதைக்கண்ட கோவிந்தசுவாமி யானவர் தமது புத்திரகளத்திரர்களோடும் புறப்பட்டுக் காசியை நோக்கிப் போகையில் பிரயாணகையில் தங்கினபொழுது, அவ்விடத்தில் ஒரு ஆலவிருட்சத்தின் கீழ் கபாலமாலை பூண்டு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த முனிவரைக்கண்டு வணங்கினார். அந்த முனிவர் அவரையும், அவரது குமாரர் பத்தினி முதலானவர்களையும், ஆசீர்வதித்துக், கோவிந்தசுவாமியைப் பார்த்து “சீக்கிரத்தில் உன் புத்திரன் விஜயதத்தனுக்கும் உனக்குமசம்பந்தம் நீங்கிப்போம்” என்றார். அது கேட்ட, கோவிந்தசுவாமியானவர் அஸ்தமனமானபின் சந்தியாவந்தனாதி நித்தியகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு, தமது புத்திரர் பத்தினியுடன் வழிவந்த சிரமத்தினாலே யங்குள்ள ஒருபாழுங்கோவிலில் தங்கினார். அவ்விடத்தில் அசோகதத்தனும் அவன்தாயாரும் கீழே வஸ்திரங்களை விரித்துப்படுத்துக்கொண்டு தூங்கிவிட்டார்கள். விஜயதத்தன் வழிநடந்தவருத்தத்தினாலே சோர்ந்து குளிர்சுரம்கண்டு தன் தந்தையைநோக்கித் தன்னை அணைத்துப்படுத்துக் கொள்ளவேண்டினான். அவருமப்படியே செய்தும் குளிர் நீங்காமையால், தன் பிதாவைநோக்கி “தந்தையே, எனக்குக்குளிர்வருத்த மிருக்கிறபடியால், எங்கிருந்தாவது நெருப்புக்கொண்டுவாரும்.” என்று பிரார்த்திக்க, அவரும் அப்படியே

நாலாபக்கமும் போய்பார்த்தும் நெருப்பு அகப்படாமையினால் திரும்பிவந்து, "அப்பா! நாலுபக்கங்களில் தேடிப்பார்த்தும் நெருப்பு கிடைக்கவில்லை. இது நடுராத்திரியாகையால் பட்டணத்து ஜனங்கள் கதவடைத்துக்கொண்டு தூங்குவார்கள்; ஆகையால் நெருப்புக்கிடைக்காது." என்று சொல்ல, விஜயதத்தன் குளிர்பொறுக்கமாட்டாமல் மறுபடியுந் தந்தையை நோக்கி, "நெருப்புக்கொண்டு வாரும்." என்று கெஞ்சி, "குளிர்சுரத்தால் வருத்துகிற என்னைப்பனிக்காற்றும் வருத்துகிறது. நீர் நெருப்பு அகப்படவில்லையென்ற வார்த்தை பொய். அதோ ஜுவாலையால் ஆகாயமளாவும்படி யெரிந்து கொண்டிருக்கிற நெருப்பைப்பாரும்; அதைப் போய்ச் சீக்கிரங்கொண்டு வாரும்; இல்லாவிட்டால் குளிர் தாங்க முடியாது" என்றான். தந்தையானவர் "அப்பா! நான்பொய்சொல்லவில்லை; அதோ ஆகாயமளவும் ஜுவாலை வீசி யெரிகிற இடம் சுடுகாடு; அந்த நெருப்பும் பிணம் சுடுகிறநெருப்பு; அது தொடத்தகாதது; அசுபமானது; தொடுகிறவர்களுக்கு ஆயுசு க்ஷீணித்துப்போம். ஆகையால், அப்பா! உன் ஆயுசு க்ஷீணித்துப்போகாதிருப்பதற்காக நான் அதைக்கொண்டு வரப்பிரியப்படவில்லை" என்று சொன்னார். "அப்பா! அது மயான அக்கினியானாலும், யாகாக்கினியானாலும், எதுவானாலும் கொண்டுவராவிட்டால் நான் குளிராலிறந்து போவேன்." என்று இரக்கமாய்த் தன் புத்திரன் சொல்லியது கேட்ட கோவிந்தசுவாமி யானவர் புத்திரவாஞ்சையால் அந்தச்சிதாக்கினியைக் கொண்டுவரும்படிபோனார். விஜயதத்தனும், பின் தொடர்ந்து சென்று, உஷ்ணத்தினால் கொதித்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கிற அஸ்திநிறைந்த சிதையைக்கட்டிக்கொண்டு குளிர்தீர்ந்து சுகமடைந்து, பின் தன் தகப்பனைநோக்கி "வட்டமாயும், செந்தாமரைமலர்போலுமிருக்கிற அது என்ன" என்று கேட்டான். தந்தையானவர், "இது கபாலம்; நெருப்புஜுவாலை வட்டமாயெரிவதனாலும், ஊனீர், மாமிசம், இரத்தம் முதலியவை நிறைந்திருப்பதனாலும் இது உனக்குச்செந்தாமரைப்பூவைப்போலத் தோன்றுகிறது" என்றார். விஜயதத்தன் ஒரு கட்டையினாலே அந்தக்கபாலத்திலடித்தபொழுது ஊன் இரத்தம் முதலியவை அவன் முகத்தில் தெறித்தன. அவன் அதை நாவால் நக்கி ருசிபார்த்தவுடனே தெற்றுப்பல்லும், செம்பட்டை மயிருமுடைய பயங்கர

[illegible] பெரிய வேதாளசொருபமுண்டாகி அட்டகாசஞ் செய்து நின்றான். அந்த அட்டகாசத் தொனியினால் பூமியாகாச மெல்லாம் வெடிபட்டன. பிறகு தன் தந்தையைப் பிடித்திழுத்துக் கொல்லப் போகையில் "அப்பா! இந்த அநியாயஞ் செய்யாதே" என்று ஒரு அசரீரிவாக்குப் பிறந்ததைக்கேட்ட வேதாளம் பிதாவைவிட்டு விட்டு, ஆகாசமார்க்கமாகத் தடையின்றிவெகுதூரம் போய், வேதாளங்களுடன் கூடினபோது, வேதாளங்கள் கபாலத்தை யுடைத்து வேதாளரூபம் பெற்றவ்வபாலவனுக்குக் கபாலஸ்போடனென்று பேரிட்டு, அவனைச் சூழ்ந்துபோய் நாஸ்திபூஷணன் என்ற வேதாளராஜனிடம் சேர்த்தன. மஹாபலவீரனான அந்த வேதாளராஜனும் அவனைச் சேனாநாயகனாக்கிக்கொண்டான். பின்பு ஒரு காலத்தில் சித்திரசேனனென்ற கந்தர்வராஜன் நாஸ்திபூஷணனை யுத்தத்துக் கழைத்துச் சண்டையிட்டுக் கொன்றுவிட்டான். பிறகு கபாலஸ்போடன் அவன் பதவியடைந்து வேதாளங்களுக் கரசனான். கேளுங்கள் முனீசுவரரே! வித்தியாதர குமாரனாகிய சுதரிசனன் முனிவர் சாபத்தால் மனிதனாய்ப் பிறந்து, பின்பு வேதாளரூபம் பெற்று வேதாளங்களுக் கதிபதியானான்.

எட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

வேதாளவரத தீர்த்தத்தில் சுதரிசனன் சாபவிமோசனம் பெற்ற

அத்தியாயம்.

விடிந்தபிறகு கோவிந்தசுவாமி யானவர் புத்திர சோகத்தினால் துக்கப்பட்டுத் தன் பத்தினி புத்திரனோடு கூடிப்புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், சமுத்திரதத்தன் என்னும் ஒரு காசிதேசத்து வியாபாரி அவரைத் தன் வீட்டுக்கழைத்துக்கொண்டுபோய்ச், சமாதானப்படுத்தித் தன் சொத்துகளுக் கதிகாரியாக்கினான். அந்தப் பிராமணனும் முனிவர் வசனத்தை நினைத்துத் தன் மூத்தபுத்திரனைப் பார்க்கவேண்டு மென்றவிருப்பத்தோடு தன் பத்தினியோடும் அசோ

கருத்தனும் அவ்வணிகன் வீட்டில வசித்துக்கொண்டிருந்தான். அசோகதத்தனென்பவன் அஸ்திர சஸ்திரவித்தையிலும், சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாய்த், தனக்குச் சமானமில்லாதவனாய் அப்பட்டணத்திற் கீர்த்திபெற்று வாழ்ந்து வந்தான். இப்படி யிருக்கையில் பிரதாபமகுடன் என்னும் காசிராஜனிடத்துக்குத் தட்சிணதேசத்திலிருந்து ஒரு மல்லன்வந்தான். அரசன் அந்த மல்லனை ஜயிக்கவிரும்பி, அதற்காகப்பலசாலியாகிய அசோகதத்தனை யேவலாளரால் வரவழைத்து, “அசோகதத்தா! பலத்தினால் கருவங் கொண்டிருக்கிற இந்த தட்சிணதேசத்து மல்லனைப்பராக்கிரமசாலி யாகிய நீ கொன்று ஜயித்தால், யாதொருசந்தேகமில்லாமல் உனது மனோவிருப்பங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றுகிறேன்” என்றான். அதைக்கேட்ட அசோகதத்தனும் தட்சிணநாட்டு மல்லனோடு போர்செய்து, அவனையடித்துக் கீழே விழுத்தினான். அந்த மல்லன் பொறிகலங்கி, உயிரிழந்து பூமியிற் பிணமாய் விழுந்தான். இப்படித்தேவர்களுக்கும் அசாத்தியமான காரியத்தைச் செய்து முடித்த அசோகதத்தனுக்கு அநேக திரவியமும் கிராமங்களும் கொடுத்துத் தன் சமீபத்திலே வைத்துக்கொண்டான். அப்படி யிருக்கும்பொழுது ஒரு நாள் காசிராஜன் அசோகதத்தனோடு கூடக் குதிரையிலேறிச், சாயங்காலவேளையில் ஜனசஞ்சாரமில்லாத ஒரு இடத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கையில், “ஓ மஹாராஜனே! நான் நிரபராதி என் சத்துரு அடிக்கடி தூண்டிவிட்டபடியால் நியாதிபதி யென்னைக் கழுமரத்திலேற்றினான், கழுவிலேற்றி நாலுநாளாயிற்று. அநியாயம் செய்தவர்களுடைய பிராணனெளிதிற் போவதில்லை. ஓ மஹாராஜனே, நான் தாகத்தினாலே மிக வருந்துகிறேன்.” என்ற இரக்கமான வசனத்தைக்கேட்டு, சமீபத்திலிருந்த தைரிய புருஷனான அசோகதத்தனைப் பார்த்து, “அப்பா! நிரபராதியாய்க் கழுவிலேற்றப்பட்டுத் தாகத்தால் தவிக்கிற இந்த ஜீவனுக்கு எவ்வகையிலாவது தண்ணீர் கொடுக்கவேண்டும்.” என்று சொல்ல, அசோகதத்தன், குடத்தில் தண்ணீரெடுத்துக் கொண்டு, அந்தமனிதனுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டுப் பூதவேதாளங்கள் நிறைந்த மயானத்துக்குப் போனபோது, கழுமரத்தின் கீழே ரதிதேவியையொத்த சௌந்தரிய வதியான ஒரு யௌவன மாதைக்கண்டு, தைரியம் விடாமல், “அழகிய பெண்ணே! நீ யார்?

நீர்ஜனமில்லாத மயானத்துக்கு வந்த காரணமென்ன? இந்தக் கழு மரத்தின் மேலிருப்பானேன்?" என்று கேட்டான். அந்தமாது, "ஐயா! என்னுடைய பிராணநாதனை இராஜன் கழுவிலேற்றிவிட்டான்; ஜீவியானவன் பிராணத்தை விடாதிருப்பதுபோல இவனும் தன் பிராணனைக்கொஞ்சத்தில் விடாமல் வருத்தப்படுகிறான்; இவனுடன் அநுமரணஞ்செய்ய வந்திருக்கிறேன்; இவன் தாகத்தினால் வருந்தித் தண்ணீர் கொடுவென்பதைக் கேட்க எனக்கு மிகவ்ருத்தமாயிருக் கிறது; கழுமரத்திலேறிக் கழுந்தண்ணார் திருப்பதினால் என்னால் நீர்கொடுக்க முடியவில்லை." என்று சொன்னதைக்கேட்டுத், தயாச முத்திரனாகிய அசோகதத்தன் "அம்மா! என் தோளின் மேலேறி யிவ னுக்குக் குளிர்ந்த ஜலங்கொடு" என்று சொல்ல, அந்தப்பெண்ணும் அப்படியே சம்மதித்துக், குனிந்து நிற்கும் அவனுடைய தோளின் மேலேறியபின், புதியதான இரததஞ் சொட்டுவதைக் கண்ட அசோ கதத்தன் "இதென்ன!" என்று அண்ணாந்துபார்க்க, அவள் அந்தப் பிணத்தைத் தின்கிறதைக்கண்டு, அவளுடைய சிலம்பணிந்த காலைப் பிடித்துக்கொண்டான். அந்தப்பெண் விலையுயர்ந்த புதிய பலரத்தி னங்களிழைத்த சிலம்பை விட்டு விட்டு அதிவேகமாக ஆகாசமார்க் கத்தில் போய்விட்டாள். அசோகதத்தன் தன் கையிலகப்பட்ட அந்த நூபுரத்தை எடுத்துக் கொண்டு அரசனிடம் போய் மயானத் தில் நடந்ததைச் சொல்லி யந்தப்பாதசரத்தையுங் கொடுத்தான். அது கண்டகாசிராஜன், மற்றவர்களாற்செய்து முடிப்பதற் கருமை யான காரியத்தை யிவன் செய்து முடித்தானென்று மகிழ்ந்து தன் குமாரத்தியான மதனலேகை யென்னும்பெண்ணை அசோகதத்த னுக் குக் கொடுத்தான். பிறகொருநாள் இராஜன் அந்த அழகான நூபு ரத்தைப் பார்த்து, இதற்கு ஜோடியான மற்றொரு நூபுரத்தை யெப்படிச்சம்பாதிக்கிறதென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், அசோகதத்தன், அது கண்டு, அதைச்சம்பாதிக்கு மார்க்கத்தை யோ சித்து, "இது நமக்கு மயானத்தில் கிடைத்தது; மற்றொன்றுசம்பா திப்பதற்காக அவ்விடத்தில் காண்பது" என்று பலவாறு சிந்தித்து, "நாம்மயானத்துக்குப்போய் நரமாமிசம் விற்பனைசெய் வோம்; பூதப்பிரேத பிசாசங்களை மந்திரத்தினாலழைப்போம்; அப் பொழுது அந்தராட்சதியும் வருவாள்; வந்த அவளைப்பிடித்துக் கொண்டு மற்றொருசிலம்பையும் பிடுங்கிக்கொள்வோம்; அனேகமா

பிரம் வேதாளங்களும், பூதங்களும், ராட்சதர்களும் வந்தெதிர்த்தக்
லும் பூஜைசாலியான நமக்கு இடைஞ்சலில்லை." என்று தன் மன
தில் தீர்மானஞ்செய்துகொண்டு, மயானம்போய், மாம்சத்தை வைத்
துக்கொண்டு, மந்திரத்தினால் பூதப்பிரேத பிசாசகணங்களை யழை
த்து, "நானிங்கே மாம்சவிற்பனை செய்கிறேன்." என்று இராத்திரி
யில் கூவிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது இராட்சச, பூதவே
தாள, பிசாசகணங்களெல்லாம், "அடா, நமக்கிஷ்டமான மாமிசத்தை
ச்சாப்பிடலாம்" என்றுசந்தோஷத்தோடுவர, அந்தராட்சதியும் அநே
க ராட்சசப்பெண்கள் சூழ, மாமிசந்தின்பதற்கு ஆவலோடும் வந்
தாள். அவளையே தேடிக்கொண்டிருந்த அசோகதத்தன் அவளைக்க
ண்டு, "நாம்முன்புகண்டது இவள்தான்" என்றறிந்து, அவளைநோக்கி,
"அம்மா மற்றொருசிலம்பையு மெனக்குத்தரவேண்டும்" என்று கேட்
டான், அந்த வித்யுத்கேசியென்ற ராட்சதியும் மனமகிழ்ந்து, "ஏசூரா!
முன்னாலே என்சிலம்பைக் கவர்ந்தவனீயாகையால் மற்றொருசிலம்
பையும பெற்றுக்கொள்" என்று சிலம்பையும், வித்யுத்பிரபை என்கிற
தன்பெண்ணையு மவனுக்குக்கொடுத்துத், தன்மருமகனாகிய அவனு
க்கு ஒரு சொர்ணதாமரைமலரையுங் கொடுத்தாள். அசோகதத்தன்
தன்மாமியாரிடத்தில் செலவுபெற்று அந்தப்பெண்ணையு மழைத்
துக்கொண்டு இராஜனிடம்வந்தான். அதுகண்டஇராஜன் அவனு
டையதைரிய வீரங்களுக்காகஅவனை மெச்சிக்கொண்டான். பின்பு,
அசோகதத்தன் தன் மனைவியாகிய வித்யுத்பிரபையோடு சுகமாக
வாழ்ந்து வருகையிலொருநாள் அவளைப்பார்த்து "பெண்ணே,
உன்தாயார் இந்தச் சொர்ணபுஷ்பங் கொடுத்தாளே; அது அவளுக்
கெப்படிக்கிடைத்தது? இதுமாதிரியான மலர்கள் எங்கேஅகப்படும்"
என்று கேட்டான், வித்யுத்பிரபை யானவள், "பிராணநாதா! கபாலஸ்
போட னென்கிற வேதாள சக்கிரவர்த்திக்கு ஒருதிவ்யமான தடாக
மிருக்கிறது. அதிலனேகமான சொர்ணதாமரைமலருண்டு, அங்கே
உமது மாமியார்ஜலக்கிரீடை செய்யப்போனகாலத்தில், ஒருமலர்
கொண்டுவந்தாள்" என்றுசொல்ல, அசோகதத்தன் "அப்படியானால்
என்னை அவ்விடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோ" என்று சொ
ல்ல, அவள் அப்படியே [illegible] சொர்ணதடாகத்தருகிற் கொண்டு
போய்விட்டாள். பிறகு அசோகதத்தன் குளத்திலுள்ள சொர்ணம
லரைப் பறிக்கத்தொடங்குகையில், அங்கே காவலாயிருந்த வேதா

ன்னை மதிக்க, அவன் அவர்களைக் கொல்ல, அதுகேட்ட சுபார்க்கன் தன் சேனைகளோடு சண்டைக்குவந்தான். அசோகதத்தன் சுபார்கனையும் கொல்லத் தொடங்குகையில், விஜிருப்திகேசன் என்கிற வித்யாதரராஜன் விமானத்தின் மேலேறிவந்து, "அசோகதத்தா! இந்த அநியாயமான காரியத்தைச் செய்யமுயலாதே" என்று கூறி, விமானத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த வித்தியாதரராஜனைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் அசோகதத்தனுக்கு மனிதரூபம்போய், திவ்யாபரண பூஷிதமான வித்யாதரசொரூபம் வரச் சாபமும் நீங்கி, விமானத்திலேறினான். அப்பொழுது விஜிருப்திகேசனதுகன் அசோகதத்தனைப் பார்த்து, "அப்பா சுகர்ண! "உன்சகோதரனு சுதர்சனன் காலவ மஹாரிஷி புத்திரியைப் பலாத்காரஞ் செய்த பாபத்தினாலே சாபம் பெற்று வேதாளமானான். நீயுமந்தச் செய்கைக்குடன்பட்டிருந்ததனாலுனக்கும் சாபம் வந்தது. நீ அற்பமான பாபம் செய்தபடியால் என்னைக்காணும்போது உனக்குச் சாபவிமோசனமென்று காலவ மஹாரிஷியானவர் காலஎல்லையிட்டிருந்தார். உன் சகோதரன் சாபத்துக் கெல்லை கூறவில்லை. ஆகையால் சாபம்நீங்கின நீ யென்னோடுகூடச் சொர்க்கம் வந்துவிடு" என்றான். சுகர்ணன் அதுகேட்டு வித்தியாதராதிபதியைப் பார்த்து "ஐயா! என்மூத்த சகோதரனை விட்டுவிட்டுச் சகல சுகங்களும் நிறைந்த சொர்க்கத்துக்கு நான் போகமாட்டேன். என்சகோதரனுடைய சாபம் நீங்கும் மார்க்கத்தை நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்." என்று கேட்க, வித்தியாதராதிபதி, "நீங்குதற்கரிய சாபத்தை யாரால் நீக்கமுடியும்? ஆனாலும் பூர்வம் பிரமதேவர் சனகாதிகளுக்குச் சொன்ன அதிக ரகசியத்தை யுனக்குச்சொல்லுகிறேன் கேள். சகல தீர்த்தங்களும் நிறைந்த புண்ணியமான தென்சமுத்திரக் கரையில் சக்கிரதீர்த்தத்தின் சமீபத்தில் பார்த்தமாத்திரத்தில் சகல பாபங்களையும் விலக்கத்தக்க பெருமையுள்ள தீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதில் ஸ்நானஞ் செய்வதினால் வருகிற புண்ணியபலன் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. உன் தமையன் அதில் ஸ்நானம் பண்ணினால் அவனுக்குக் காலவ மஹாரிஷியின் சாபத்தினால் வந்த வேதாளரூபம் நீங்கிப்போம்." என்று சொன்னதைச் சுகர்ணன் கேட்டுத், தன் சகோதரனை யழைத்துக்கொண்டு, பிரமதேவரால் சனகாதியர்க்குச் சொல்லியதும், சக்கிரதீர்த்தத்

துக்குத் தென் புறத்திலும் கந்தமாதன பர்வதத்துக்கு வடக்கி லுமுள்ள தீர்த்தத்தருகில் வந்து, சகோதரனைப் பார்த்து "அண்ணா கால்வ மஹாரிஷியின் கோரமான சாபம் நீங்குவதற்காக இந்த உத்தம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணும்" என்று சொன்னான். கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! அந்தச் சமையத்தில் அந்தத் தீர்த்தத்தின் நீர்த்துளிகள் காற்றினால் வேதாளத்தின் மேற்பட்ட மாத்திரத்தில் வேதாள சொரூபம் விலகிப் பழைய பிராமணவடிவம் வந்துவிட்டது. பிறகு சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு அந்தத் தீர்த்தத்தில் தன்து மானிடத்தன்மை நீங்குவதற்காக ஸ்நானஞ் செய்து எழுந்தமாத்திரத்திலே திவ்வமான வித்தியாதர சொரூபம் வந்துவிட்டது. உடனே திவ்யாபரண பூஷிதனாகித் தேவஸ்திரீகள் தன்னைச் சூழ்ந்துவரத் தன் சகோதரனோடு தேவவிமானத்திலேறி, அந்தத் தீர்த்தத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டு, விஞ்ஞப்தி கௌதுக்னை முன்னிட்டுக்கொண்டு சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தான். கேளுங்கள் முனிவர்களே! அந்தத் தீர்த்தத்தின் துளிகள் பட்ட மாத்திரத்தில் வேதாளத்துருவம் நீங்கினதினால் அதற்கு வேதாளவரதமென்று பேராயிற்று. அந்தத்தீர்த்தத்தில் எப்பொழுதாவது ஸ்நானம் பண்ணினவர்கள் ஜீவன் முத்தர்களாய் விடுவார்கள். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தமுங்கிடையாது. இனிமேல் உண்டாகப்போவதுமில்லை இந்தச் சுபகரமான வேதாளவரதநீர்த்தத்தில் சங்கற்ப பூர்வமாய் ஸ்நானம பண்ணி நியமத்துடன் பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டதானஞ் செய்யவேண்டியது. முனிவர்களே! இம்மாதிரியாக அந்தத்தீர்த்தத்தின் வரலாற்றையும், அதன் பெயரின் காரணத்தையு முங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன்; இந்தச் சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்களும், படித்தவர்களும் முத்தராவார்கள்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

பத்தாவது

பாபவிநாச தீர்த்தமகிமை யுரைத்த அத்தியாயம்.

பிராமணோத்தமர்களே! இந்த லக்ஷ்மீதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டுக் கந்தமாதன மலைக்குப் போகவேண்டும். இந்தக் கந்தமாதன பர்வதமானது சமுத்திரத்தில் சேது ரூபமாயிருக்கின்றது. இது பிரமலோகத்துக்குப் போகுமார்க்கமாக விச்வகர்த்தாவால் நியமிக்கப்பட்டது. இந்தப் பர்வதத்தில் அநந்தமான புஷ்கரணிகளும், நதிகளும், சமுத்திரங்களும், புண்ணியவனங்களும், ஆசிரமங்களும், வேதாரணிய முதலான க்ஷேத்திரங்களும், வசிஷ்டர் முதலான மஹாரிஷிகளும், சித்தர், சாரணர், கின்னரர்களும், பூதேவியோடுகூட ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவும், சாவித்திரி, சரஸ்வதியோடு பிரமதேவரும், விக்நேசுவரரும், சுப்பிரமணியக் கடவுளும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், ஆதித்தியாதி நவக்கிரகங்களும், அஷ்டவசுக்களும், பிதுர்தேவதைகளும், லோகபாலர்களும், கௌரியோடுகூட ஸ்ரீபரமேசுவரரும், மற்றுமுள்ள தேவகணங்களும், இரவும் பகலும் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மஹாபாதககூட்டங்களையெல்லாம் நாசம் பண்ணுகிற இந்தப்பருவதத்தில் கின்னர ஸ்திரீகளெல்லாரு மெப்பொழுதும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் சிகரத்தில் வாசம் பண்ணுகிற சித்த சாரணஸ்திரீகள் எப்பொழுதும் பார்வதீகாந்தனாகிய பரமசிவனைப் பூஜை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பர்வதத்தைக் கண்டவுடனே மனிதர்களுக்கு ஞானம் உண்டாகிறது. இந்தக் கந்தமாதன பருவதத்தினின்றும் வீசுகிறகாற்று மேலே பட்ட மாத்திரத்தில் அநேகம் பிரமஹத்தி பாதகங்களும், போகத்தகாத இடங்களுக்குப் போவதனாலுண்டான பாபங்களும் உடனே நசித்துப்போகின்றன. இந்தக் கந்தமாதன பர்வதம் முன்பு அலைகளாற் பொங்கிக்கொண்டிருக்கிற சமுத்திர மத்தியில் ரிஷிகளாலேமாத்திரம் தரிசிக்கத்தக்கதாயிருந்தது. பின்னர் சேது கட்டினபொழுது சமுத்திரமத்தியிலிருந்த கந்தமாதனமானது யாவருங்கண்டு தரிசிக்கும்படியாயிற்று. அப்படிப்பட்ட

கந்தமாதனத்தைப் பார்த்து, "சமஸ்த தேவர்களுக்கும் வாச ஸ்தானமாயுள்ள புண்ணியபருவதமே! விஷ்ணுவாதி தேவர்களும் கூட்டமுடன் சிரத்தையுடன் வணங்குகிறார்கள். அப்போப்பட்ட உன்பேரில் நான் கால்வைத்து நடக்கிறேன். நீ யென்மேலே தயவுசெய்து அந்தக்குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். உன் உச்சியில் வசிக்கிற சங்கரனை நான் தரிசிக்கும்படிசெய்யவேண் டும்" என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, மெதுவாக நடக்கவேண்டும். பிறகு அதனருகிலுள்ள சமுத்திரத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிக் கந்த மாதன பர்வதத்தில் கடுகளவாவது பிண்டம் போடவேண்டும். அதனால் அவனது பிதுர்தேவதைகள் கற்பாந்தம் வரையில் திரு ப்தி யடைகிறார்கள். வன்னியிலையளவு பிண்டம் போட்டாலும் சொர்க்கத்திலுள்ள பிதுர்க்கள் மோட்சத்தையும், நரகத்தில் அவ ஸ்தைப்படுகிற பிதுர்க்கள் சொர்க்கத்தையுமடைகிறார்கள். அந்த மலையின்மேலே லோகபிரசித்தி பெற்றதும், சர்வதீர்த்தோத்தமமு மான பாபநாசமென்கிற ஒரு புண்ணிய தீர்த்தமிருக்கிறது. அதை நினைத்தமாத்திரத்தில் அவனுக்குக் கர்ப்பவாசமே கிடையாது. அந்தத் தீர்த்தத்தில் எவனும் தன் பாபநிவர்த்திக்காக ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸ்நானஞ் செய்தவன் தடையில்லாமல் வைகுண் டத்தை யடைகிறான்.

இப்படிச் சொல்லிவந்த சூதமுனிவரைப் பார்த்து ரிஷீசுவரர் கள், வியாசமஹரிஷியிடத்தில் கேட்டுத்தெரிந்த உமக்கு எல்லாந் தெரியுமாகையால் அந்தப் பாபநாசதீர்த்த மகிமையை எங்களுக் குச் சொல்லியருளவேண்டும் என்று வினவச், சூதர் சொல்லத் தொடங்கினர். பிராமணோத்தமர்களே! ஹிமவத்பருவதத்தின் பக்கத்தில் இருக்கிற பிரமாசிரமத்தில் நடந்த புண்ணியகதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

பிரமாசிரம மென்னுமிடத்தி லிருக்கிற அநேக விருட்சங்களை டர்ந்ததும், பலவகையான செடிகொடிகள் நிறைந்ததும், பலமிரு கங்களுக்கு இருப்பிடமானதும், சித்தர், சாரணர்கள் கூடியிருக்கப் பெற்றதும், பூஞ்சோலைகளுள்ளதும், அநேக விரதிகள் வசிக்கப் பெற்றதும், அளவில்லாத தபசிகளால் விளக்கப் பெற்றதும், சூரி யன், அக்கினிகளுக்கு ஒப்பான அகந்தமான தபஸிரதங்களையுடைய

பிராமணோத்தமர்கள் மிருந்திருப்பதும், மிதபோஜன முடையவர்
களாயும், யோகாநுஷ்டான முள்ளவர்களாயும், வேதாத்தியயன
சம்பன்னர்களாயும், வேதமார்க்கந்தவறாதவர்களாயு மிருக்கிற தீட்
சிதர்களாற் சூழப்பெற்றதும், தத்தம் வருணாசிரமாநுஷ்டானந்த
வறாத பிரமசாரிகள், கிருகஸ்தர், வானப்பிரஸ்தர், சந்நியாசிகள்,
வாலகில்லியர்கள், பரிசுத்தமான மரீசியர்கள் முதலிய ரிஷிக்கூட்
டங்களால் நிறைந்ததுமான, ஒரு புண்ணிய ஆசிரமமிருந்தது.
ஜடமதியென்கிற தைரியமுள்ள ஒரு சூத்திரன் பிராமணர்கள்
வசிக்கிற அந்த ஆசிரமத்துக்கு வந்து, அந்தப் பிராமணர்களுக்கு
ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, அவர்களாலடையீத்தக்க மரியா
தையைப் பெற்றுக்கொண்டு, யாகயக்ஞங்கள் செய்து பிரமதேஜ
ஸால் விளங்குகிற தேவர்களுக்குச் சமானமான அந்த ரிஷிகணங்
களைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு, அவர்களைப்போலத் தானும்
யாகஞ்செய்யவிரும்பி, அந்த ரிஷித்தலைவரிடத்திற்போய், "சுவாமி!
கிருபாமூர்த்தியே! நானுமக்குவேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்
கிறேன்; நானும் யாகஞ்செய்ய விரும்புகிறேன்; எனக்கு யாகதீட்
சை செய்துவைத்துக் காப்பாற்றும்; நான் கீழ்ப்பட்ட சூத்திர
ஜாதி; தங்களுக்குச் சிசுருஷை செய்யவந்திருக்கிறேன்; கருணை
கூர்ந்தருளும்." என்று பிரார்த்தித்தான்.

அதுகேட்ட ரிஷித்தலைவரும், "அப்பா! ஈனமான சூத்திரஜாதி
யிற் பிறந்தவனுக்கு யாகதீட்சை செய்துவைக்கலாகாது. உனக்
கிஷ்டமிருந்தால் சிசுருஷைசெய்துகொண்டிரு. கீழ்ச்சாதியானுக்
குபதேசஞ் செய்துவைக்கும் ஆசாரியருக்கும் பெரியதோஷம்
வரும். புத்திசாலியானவன் சூத்திரனுக்கு யாகம் பண்ணிவைக்கக்
கூடாது. வியாகரணம், நாடகம், காவியம், புராணம், இதிகாசம்,
அலங்காரம் இவைகள் ஒன்றையுஞ் சொல்லிவைக்கக்கூடாது. அப்
படி யொருபிராமணன் சூத்திரனுக்குச் சொல்லிவைப்பானானால்
அந்தப் பிராமணனைப் பிராமணர்கள் கிராமத்தைவிட்டுத் துரத்திச்
சண்டாளனைப்போல ஒதுக்கிவைக்கவேண்டும். படித்த சூத்திரனை
யும் தூரத்தில் தள்ளிவைக்கவேண்டும். ஆகையால் அப்பா! நீ
சிரத்தையோடு பிராமணர்களுக்குச் சிசுருஷை செய்வதே தகுந்
தது. சூத்திரன் பிராமணருக்குச் சிசுருஷை செய்யவேண்டிய
தென்றே மநுவாதிஸ்மிருதிகர்த்தர்களாலும் விதிக்கப்பட்டிருக்

றேது. உனக்கியல்பாக ஏற்பட்ட கர்மத்தை விடுவது உனக்கு நியாயமல்ல." என்று முனிவர் சொன்னதைக் கேட்ட சூத்திரன், "இப்பொழுது நாமென்ன செய்கிறது? நமக்கு யாகஞ்செய்யவிருப் பமிருக்கிறது. எப்படி ஞானமடையத்தக்கதோ அந்த மார்க்கத் தைத் தேடுவோம்." என்று மனதிலுறுதி செய்துகொண்டு, அவ்வா சிரமத்துக்கு வெகு தூரத்தில் ஒரு ஆசிரமம், தேவாலயம், புண் ணியமடங்கள், புஷ்பத்தோட்டம், தடாகங்கள் முதலானவைகளை யுஞ் செய்துமுடித்துக், கந்தமூல பலாதிகளைப்புஜித்து, இந்திரியங் களையடக்கி, ஸ்நான விரதஹோமாநுஷ்டானங்களையுஞ்செய்து, உப வாசஞ்செய்து, வந்த அதிதிகளுக்குப் பூஜைசெய்துகொண்டு, வெகு காலங்கழித்துவந்தான். ஒரு நாள் சத்தியவந்தரும், கர்க்கர்குல சிரேஷ்டருமான சுமதி யென்ற வொருபிராமணோத்தமர் அந்த ஆசிரமத்துக்கு வந்தார். அப்பொழுது அவன் வாருங்களென்று கூறிநமஸ்கரித்து, கந்தமூலபலாதிகளா லுபசரித்துத் திருப்திசெய் வித்து, யோகக்ஷேமங்களைவிசாரித்து, புண்ணியகதைகளைச்சொல்ல, அவனை யந்தப்பிராமணரும் ஆசிர்வாதமுதலியகூறி மகிழ்வித்தார். இப்படியே அவர் அடிக்கடி வருவதுவழக்கமாயிற்று. அந்தச் சூத்திரனிடத்தில் விசுவாசமுடையவராதலால் அவன் வார்த்தை யைத் தட்டுவதில்லை. இப்படிச் சிநேகத்தினால் வசப்பட்ட பிராம ணரைப்பார்த்து, "ஹவ்ய கவ்யவிதிகளும், பிதுர்க்காரியவிதியும், தேவகாரியவிதிகளும், மஹாளயவிதியும், அஷ்டகாசிராத்தவிதியும், இன்னுமற்றுமுள்ள வைதிக கர்மவிதிகளையு மெனக்குபதேசம பண்ணித் தாங்களே யெனக்குக் குருவாயிருந்து நடத்துவிக்க வேண்டும்." என்று பிரார்த்திக்க, அவரும் அப்படியே பிதுர்க்காரி யாதிகளையுஞ் செய்வித்தார். இப்படியே வெகுகாலமாகச் சூத்திர னுக்கு வைதிக கிருத்தியங்களைச் செய்வித்துக்கொண்டு அவனாற் போஷிக்கப்பட்டு வந்த பிராமணனைச் சகலபிராமணர்களும் விலக்கி விட்டார்கள். பிறகு அவனிறந்து போக, யமதூதர்கள் அவனை யமலோகங்கொண்டு போய்க் கொடிய நரகங்களில் தள்ள, பல கற்பகாலம் நரகத்தில் அவதிப்பட்டுக், கடைசியில ஸ்தாவரமாகவும், கழுதையாகவும், மலத்தைப்புஜித்து ஜீவிக்கிற பன்றியாகவும், நா யாகவும், காக்கையாகவும், சண்டாளனாகவும், சூத்திரனாகவும், வை சியனாகவும், க்ஷத்திரியனாகவும் பிறந்து, பலசாவிகளால் வதை செய்

யப்பட்டிறந்து, பின்பு பிராமணனாக ஜனித்து, ஏழாவது வயதில் தந்தையால் உபநயனஞ்செய்யப் பெற்றுத், தன் குலாசாரத்தைக் கைவிடாமல் வளர்ந்து வருங்காலத்தி லொருநாள் வனத்துக்குப் போனபோது ஓர் பிரமராட்சசு பிடித்துக்கொண்டது. அதனால், பித்துப்பிடித்தவன்போலச் சில சமயம் அழுகிறதும், ஓடுகிறதும், சுற்றுகிறதும், இடறிவிழுகிறதும், உரக்கச் சிரிக்கிறதும், ஐயோ! ஐயோ! வென்கிறதுமாகி, வைதிககிருத்தியங்களை மறந்துவிட்டுத் திரிந்துகொண்டிருந்தான். இப்படியாக இருந்த தன் குமாரனைத் தந்தை கண்டு மெத்தவருந்தி, அவனை யழைத்துக்கொண்டு அகஸ்தியமுனிவராசிரமம் போய், அவரைப்பணிந்து, "சுவாமி! இவன் எனக்கு ஒரேகுமாரன்; பிதுர்க்கிருத்தியஞ்செய்ய இவனைத் தவிர வேறுபுத்திரனில்லை; இவனைப்பிரமராட்சசு பிடித்துக்கொண்டு வருத்துகிறது; அது இவனைவிட்டு விலகவும், இவன் சுகமடையவு முபாயத்தைக் கூறியருளவேண்டும். தேவரீருக்குச் சமானமான தவசிரேஷ்டர் மூன்று லோகங்களிலுமில்லை; சிவபக்தாக்கிரேச ரென்று மஹரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். உம்மைத்தவிர என் புத் திரனைக் காப்பாற்றுவோர் வேறொருவருமில்லை; தங்களைப்போன்ற சாதுக்கள் தயாசீலர்களாதலால் என் புத்திரனிடங் கிருபை கூர்ந்த ருளவேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்தான்.

அது கேட்ட கும்பயோனியும் சிறிதுநேரந் தியானத்திலிரு ந்து, பிராமணனைப்பார்த்து, "ஐயா பிராமணரே! உமது குமாரன் பூர்வஜன்மத்தில் சுமதியென்ற பிராமணன்; ஒரு சூத்திரனுக்கு வேதமந்திரங்களை யுபதேசித்து வைதிக கிருத்தியங்களைச் செய் வித்தபடியால் அநேககோடி கற்பகாலம் நரகத்திற்கிடந்து, பின் ஸ்தாவராதியோனிகளில் ஜனித்து, இப்பொழுது கர்மசேஷத்தால் பிராமணனாய்ப்பிறந்து, யமனாலனுப்பப்பட்ட பிரமராட்சசால் பீடிக் கப்பட்டு அலைகிறான்; அந்தப் பிரமராட்சசு நீங்குமுபாயமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும். தட்சிண சமுத்திரக்கரையில் தேவர்கள் சேவிக்கும்படியான கந்தமாதனபருவதமென்றொரு பரிசுத்தமலை யுண்டு. அதனுச்சியில் சகலபாபங்களையும் போக்குகிற பரிசுத்த மான பாபநாசனமென்ற புண்ணியதீர்த்தம் ஒன்றுண்டு; அது பூத பிரேதபிசாச பிரமராட்சச வேதாளாதி துர்தேவதைகளாலுண் டாகும் துன்பத்தையும், தீராதரோகங்களையும் நிவர்த்திக்கு மகிமை

யுள்ளது; ஆகையால் உமது குமாரனையழைத்துக்கொண்டு சேதுமத்தியிலிருக்கிற அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஆசாரத்தோடு மூன்றுநாள் அவனை ஸ்நானம் பண்ணுவித்தால் பிரமராக்ஷசு விலகிப்போம்; இதைத்தவிர வேறு உபாயம் பூலோகத்தில் கிடையாது. ஆகையால், பிராமணரே! தாமதஞ்செய்யாமல் சீக்கிரமாக முக்தியைக்கொடுக்கும் இராமசேதுவுக்குப்போய் உமது புத்திரனை ஸ்நானஞ்செய்வியும், போம்." என்றார். அது கேட்டப் பிராமணன் அகஸ்திய முனிவருக்குத் தண்டாகாரமாக நமஸ்கரித்து, அநுக்ஞை பெற்றுத் தன் குமாரனையழைத்துக்கொண்டு கந்தமாதனம்போய்ச், சங்கற்ப பூர்வமாக பாபநாசன தீர்தத்தில் மூன்றுநாள் ஸ்நானம் பண்ணுவித்துத், தானும் ஸ்நானம்செய்தான். அதில் ஸ்நானஞ்செய்த பிரபாவத்தால் அந்தப் பிராமணபுத்திரன் பிரமரட்சசும் ரோகங்களும் நீங்கி யாரோக்கியமடைந்து, சுந்தரசரீரமுடையவனாய்ச் சகல போகபாக்கியங்களைபுபனுபவித்துத் தேகாந்தத்தில் முக்தியடைந்தான். அவனது தந்தையும் பாபநாச தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்த விசேஷத்தினால் தேகாந்தத்தில் மோட்சபதம் பெற்றான். சூத்திரனிடத்திலுபதேசம் பெற்ற சூத்திரனும் அநேக காலம் பல பல நரகங்களையனுபவித்து, அநேக ஈனஜன்மங்களெடுத்துக் கடைசியில் கந்தமாதன பருவதத்தில் கழுதையாகப்பிறந்து திரிகையிலொருநாள் தண்ணீர் குடிக்கும்பொருட்டுப் பாபநாசன தீர்த்தத்துக்குவந்து குளித்து நீர்குடித்தது. உடனே கழுதை வடிவம் நீங்கி தேவசொரூபமடைந்து, திவ்ய வஸ்திராபரண கந்த மாலாதி பூஷணாலங்கிருதனாய்த் தேவவிமானத்திலேறி, அப்சர ஸ்திரீகள் சாமரைவீசிக் குடைபிடிக்க அமராவதிபோய்ச் சேர்ந்தான்.

கேட்டீர்களோ, முனிவர்களே! இந்தப் பாபநாசன தீர்த்தம் சொர்க்கமோட்சங்களைக் கொடுக்கத்தக்கதும், சகல பாபங்களையும் போக்கத்தக்கதும், பிரம, விஷ்ணு, மகேசுவரன் முதலானவர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமான மகிமையுடையது. இது பாபங்களை நிவர்த்தி செய்யுந்தன்மையுடையதாகையாலிதற்குப் பாபநாசன தீர்த்தமென்றுபேர். கொடியதான தூர்க்காரியங்களைச் செய்த பிராமண

னுக்கும், ளுக்திரனுக்கும் மோக்ஷங்கொடுத்ததான பாபநாசன
தீர்த்த ரகசியத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன்.

பத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினோராவது
சீதாதீர்த்த
மகிமையில் இந்திரன் பிரம்மஹத்தி
நீங்கினகதை உரைத்த
அத்தியாயம்.

சூதமுனிவர் சௌனகாதி முனிவர்களைப் பார்த்துச்சொல்லு
கிறார். கேட்டீர்களோ, முனிவர்களே! சமஸ்தமான பாபங்களையு
நிவர்த்தி செய்கிற பாபநாசன தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி
விட்டுச் சீதாதீர்த்தத்துக்குப்போய், நியமத்தோடு மதில் ஸ்நானஞ்
செய்யவேண்டும். இந்தப் பிரமாண்டத்திலிருக்கிற புண்ணிய
தீர்த்தங்களெல்லாம் தாங்கள் பரிசுத்தமாவதற்காக இந்தச் சீதா
தீர்த்தத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்படியே காசி
முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களும் தங்களுடைய பாப நிவார
ணார்த்தமாக இந்தச் சீதாதீர்த்தத்தை யிரவும் பகலும் சேவித்துக்
கொண்டிருக்கின்றன. விஷ்ணுவினிடத்தில் பிரியமுள்ள, பஞ்சம
ஹாபாதகங்களை நாசம்செய்கிற பஞ்சமுகங்களையுடைய பரமசிவனும்
அதனிடத்தில் வசிக்கிறார். பூர்வத்தில் இந்திரனிதில் ஸ்நானம்
பண்ணி பிரமஹத்தி விமோசனமடைந்தான். இப்படிச்சொல்லி
வந்த சூதமுனிவரைச் சௌனகாதிமஹரிஷிகள் பார்த்து ஓ முனி
சிரேஷ்டரே! இந்திரனுக்கேன் பிரமஹத்திவந்தது? என்று வினவ,
சூதமுனிவர் சொல்லுகிறார். முற்காலத்தில் கபாலாபரண னென்
கிற ஒரு இராக்ஷஸன் சகல தேவர்களாலும் கொல்ல முடியாத
வரம் பெற்றிருந்தான். அவன் ஜயந்தமென்ற பட்டணத்தில் சுவயம்
தனா னென்றமந்திரியோடு ரத கஜ துரக பதாதிகளாகிய நாலு அக்

குரோணிசேனைகளையுடையவனும் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அவன் சவுபட்சணனை நோக்கி, "ஓ மந்திரீ! நீ மந்திர சாஸ்திரத்தில் வல்லவனானபடியால் நாம் இந்திரலோகத்துக்குப் போய்த் தேவர்களைச் சண்டையில் ஜயித்து, இந்திரனுடைய அழகான அரண்மனையிற் சைனியத்தோடும் தங்கியிருந்து, அவனுடைய பூஞ்சோலையில் அரம்பாஸ்திரீகளுடன் கேளிவிலாசமாயிருப்போம்." என்றுசொல்லச், சவுபட்சணன் அப்படியே ஆகட்டுமென்றான். கபாலாபரணன், துர்மேதஸ் என்கிற சூரனை தன் புத்திரனைத் தன் பட்டணத்திலிருத்திவிட்டு, தனது நால்வகைச் சேனைகளையுந் திரட்டிக்கொண்டு, அந்தச் சேனைகள் நடப்பதனாலுண்டாகிய தூளிகளால் ஆறுகளும், சமுத்திரங்களும் வற்றவும், பருவதங்களெல்லாம் பொடிப்பொடியாயிடிந்து உதிரவும், வாத்திய கோஷத்தினாலே பூமியும் ஆகாசமும் எதிரொலியிடவும், குதிரை கனைத்தலாலும், யானை கர்ஜனையாலும், ரதசக்கிரங்களின் சப்தத்தாலும், பதாதிகளுடைய சிங்கநாதத்தாலும் திக்குயானைகளினுடைய காதுகள் செவிடுபடவும், தேவர்களோடு சண்டை செய்வதற்காக அமராவதிபோய்ச் சேர்ந்தான். ராட்சச சேனைகளின் ஆரவாரத்தைத் தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் கேட்டு அவர்களோடு சண்டை செய்வதற்காக நகரத்தைவிட்டு வெளியில் வர, உலகந்தாம் முன்பின் கேட்டறியாத யுத்தம் நடந்தது. அதில் தேவர்கள் ராட்சதர்களையும், ராட்சதர் தேவர்களையுமடித்துக் கொன்றார்கள். பிறகு கபாலாபரணன் இந்திரனோடும், சவுபட்சணன் யமனோடும், கைசிகன் வருணனோடும், நதிராட்சன் குபேரனோடும், கபாலாபரணனுடைய சகோதரர்களான யாம்சபிரியன், மத்தியசேவி, துராதிருஷ்டி, பயாபஹன், என்பவர்கள் அசுவினிதேவர்கள், அக்கினிவாயுக்களோடும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். யமன் தன் காலதண்டத்தினால் சவுபட்சணனை யடித்துக்கொன்று அவனோடு கூடிவந்த முப்பது அக்குரோணி சேனைகளையுமடித்தான். வருணன் தன் கைக்கத்தியால் கைசிகன் சிரசை வெட்டினான். குபேரன் குந்தாயுதத்தால் நதிராட்சனைச் சாய்த்தான். அசுவினிதேவர்களும் அக்கினிவாயுக்களும் கபாலாபரணனுடைய சகோதரர்களை யடித்து மடித்தார்கள். இவ்விதம் ஒரு முகூர்த்தத்துக்குள்ளாகத் தன்னுடைய நூறு அக்குரோணிசேனைகளு மடிந்ததைக்கண்டு, கபா

லாபரணன் தன் வில்லைக் கையிலேந்தி இந்திரனைப்பார்த்து, "அடா இந்திரா! ஓடாதே, ஓடாதே" என்றுகூவி தீட்சணமும் வேகமு முடைய ஐந்துபாணங்களால் அவன் தலையிலடித்தான். தேவேந்திரனும் அந்த அம்புகள் தன் மேற்படவொட்டாம லம்புகளால் தூளாய்நொறுக்கி விட்டான். பின் கபாலாபரணன், சூலாயுதத்தை யிந்திரன் மேலெறிய இந்திரன் அதையும் தன் கத்தியினால் துண்டித்தான். பிறகு கபாலாபரணன் ஐயாயிரம் துலாம்பாரமும், நூறு முழநீளமுமுள்ள இரும்புதண்டத்தினால் இந்திரன் மார்பிலடிக்க, அவன் சோர்ந்து தன் தேரிலே விழுந்து விட்டான். அது கண்ட பிரகஸ்பதிபகவான் மிருதசஞ்சீவினியென்கிற மந்திரத்தினாலிந்திரனைப் பிழைப்பிக்க, இந்திரனெழுந்து ஐராவதத்தின் மேலேறிக்கொண்டு மஹாகோபத்துடன் தன் வச்சிராயுதத்தால் கபாலாபரணனை யவன் தேர்குதிரை சாரதிகளோடுக தூள்தூளாகும்படியாக அடித்து முடித்தான். கபாலாபரணனிறந்தபின் அவனால் வெகுகாலங் கஷ்டப்பட்ட உலகத்துக்கு க்ஷேமமுண்டாயிற்று. இந்திரனைப் பிரமஹத்தி பிடித்துக்கொண்டது அந்தப பிரமஹத்தியானது கோரரூபத்தோடு பத்துத்திக்குகளும் எதிரொலிக்கும்படியாக பேரொலியிட்டுக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தது. என்று சொல்லிவந்த சூதரைச் சௌனகாதிகள் நோக்கி ஐயா! கபாலாபரணன் இராட்சதன்தானே பிராமணனல்லவே; அவனைக்கொன்றதனால் இந்திரனுக்குப் பிரமஹத்திவந்த காரணமென்ன? என்று கேட்கச, சூதர், முனிவர்களே! ஒரு ஆச்சரியமான இரகசியஞ் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில், விந்தியமலைச்சாரலில் தீவிவக்திரன் என்கிற ஒரு இராட்சதனிருந்தான். அவனுக்குச் சகல நற்குணங்களும், பேரழகும் நிறைந்த சுசீலையென்கிற ஒரு மனைவியிருந்தாள். அவள் ஒரு நாள் சர்வாலங்காரத்துடன் மலர்ந்த முகமுடையவளாய் அந்தச்சாரலில் உலாவிவரும்போது, அந்தக் காட்டில் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த வேதாத்தியயன சீலரான சுசியென்ற முனிவரது ஆசிரமத்துக்குச் சமீபமாகவந்தாள். அந்த ரிஷியானவர் அவளைக் கண்டு மதிமயங்கிக், காமன் கணையால்நொந்து, அவளருகில்வந்து,

ஓ அம்மா, வாரும்; நீர் யாருடைய மனைவி? இந்தப் பயங்கரமான காட்டில் வரவேண்டியகாரணமென்ன? மிருதியுங் களைப்படைந்திருக்கிறபடியால் நீரிந்த ஆசிரமத்தில் வசித்துக்கொண்டிரும்" என்று சொல்ல, அவள் "சுவாமீ! நான் திரிவக்திரன் என்னும் ராட்சதனுடைய மனைவி; என் பெயர் சுசீலை. நான் புஷ்பம் கொய்ய விருப்பங்கொண்டு இங்கே வந்தேன். எனக்குப் புத்திரனில்லாததைக் கண்டு என்கணவன் சுசி என்னும் முனிவரைப் பிரார்த்தித்துப் புத்திரப்பேறடை யென்று கட்டளையிட்டதனால் நான் தங்களிடம் நாடிவந்தேன். ஆகையால் என்பேரில் கருணைசெய்து எனக்குப் புத்திரபாக்கியமருளவேண்டுமே" என்றாள். சுசியானவர் "பெண்ணே! உன்னிடத்திலெனக்கு விருப்பமுண்டாயிருக்கிறது. என் மனோரதத்தை நிறைவேற்று" என்று கூறி மூன்றுநாள் அழகான அப் பெண்மணியைத் தழுவி "பெண்ணே! உன் வயிற்றில் அதிக வீரனான கபாலாபரணன் என்னும் புத்திரனுதிப்பான். அவன் ஆயிர வருஷம் பிரம்மதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து, இந்திரனைத்தவிர மற்றெவராலுஞ் சாகாதவரம் பெற்று, வெகுகாலம் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்வான்" என்று வரங்கொடுத்துத் தாம் காசிக்குப் போய்விட்டார். அந்த ரிஷிவாக்கின்படி சுசீலையும வீரவானான புத்திரனைப்பெற்றாள். அவன் தான் இந்திரனால் கொல்லப்பட்ட கபாலாபரணன். அவன் சுசி யென்னும் பிராமணனுக்குப் பிறந்தவனானதால் அவனைக்கொன்ற இந்திரனுக்குப் பிரமஹத்தி பிடித்தது.

அந்த இந்திரன் எவ்விடத்துக்குப் போனபோதிலும் பிரமஹத்தியுமவனைவிடாமல் பின்தொடர்ந்துபோயிற்று. பிரமஹத்தியால் பின்தொடரப்பட்ட இந்திரன் மிகவும் வருத்தங்கொண்டு, பிரமலோகம் போய்ப் பிரமதேவனைபபார்த்து, "ஐயா லோகநாதா! தீராத பிரமஹத்தி யென்னைத் தொந்தரவு செய்கிறது; அது தொலையும்வழி யெனக்குச் சொல்லியருளும்" என்று பிரார்த்தித்தான். அது கேட்ட பிரமதேவனு மிந்திரனைப்பார்த்து "அப்பா! கந்தமாதனத்தில் சீதாகுண்டமென்றொரு தீர்த்தமிருக்கின்றது; இதன் கரையில் சதாசிவனை நோக்கி யாகங்கள்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீ ஸ்நானம் பண்ணினால் பிரமஹத்தி நீங்கிப் பரிசுத்தனாகிச், சமஸ்தமான துக்கங்களுமொழிந்து, நீ மறுபடியும் சொர்க்க

லோகம் போவாய்; இந்தச் சீதாதீர்த்தம் சகல பாபங்களையும் நீக்கித், துக்கங்களையொழித்துத், தரித்திரங்களைத் தொலைத்துத், தனதானியச் சம்பத்துக்களைக்கொடுத்து, வைகுண்டாதிபதவிகளைத் தந்து, முக்தியிற் சேர்க்கும்படியான மகிமையுடையதாகையால் நீ அவ்விடத்தில் கட்டாயம் யாகஞ்செய்." என்றுசொல்ல, இந்திரன் கந்தமாதனம் வந்து சீதாகுண்டத்தில் ஸ்நானம்செய்து, அதன் கரையில் யாகஞ்செய்து, பிரமஹத்திதோஷம் விலகித், தன் அமராவதி பட்டணத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

ரிஷீசுவரர்களே! கேளுங்கள்; இவ்வகையான மகிமையையுடையது சீதாகுண்டம். சீதாதேவியானவள் தன் கற்புடைமையைச் ஸ்ரீராமருக்கு விளக்கும்பொருட்டு அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்து, சகல தேவர்களும் பார்த்திருக்கும்படி யாதொரு ஊனமுமில்லாமல் வெளிவந்தபிறகு, உலகக்ஷேமத்தின் பொருட்டுத் தன் பேரால் இந்த உத்தமமான தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கி, அதில் தான் ஸ்நானம் பண்ணினபடியால் சீதாதீர்த்தமென்று பேர் பெற்றது. இந்தச் சீதாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்குச் சகல மனோபீஷ்டங்களும் கைகூடிவருகிறது. கேளுங்கள் முனிவர்களே! சீதாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிப் பலவகையான தானங்களைச் செய்து, வெகு தட்சிணைகொடுத்து, யாகங்களைச் செய்கிறவன் அந்தியத்தில் பரமேசுவர லோகமடைகிறான். இந்தச் சரித்திரத்தைக் கேட்பவரும் படிப்பவரும் இகத்தில் போக போக்கியங்களை யடைந்து, மறுமையிலும் சுகத்தையடைவார்கள்.

பதினோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது

மனோஜவராஜன் மங்களதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து இராஜ்யத்தைப்பெற்ற

அத்தியாயம்

கேளுங்கள் முனிவர்களே! இந்த மஹாபுண்ணியமான சீதா தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினபிறகு, பக்தியுடன் மங்களதீர்த்தத்துக்குப் போகவேண்டும்; இந்த மங்களதீர்த்தத்தில் மஹாவிஷ்ணுவுக்குப் பிரியமான மஹாலட்சுமி ஸதாவசித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். தாரித்திர நிவர்த்தியர்த்தமாக இந்திரன் முதலான தேவர்களெல்லாரும் நித்தியம்வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்த்தத்தைப்பற்றிய ஒரு புண்ணியகதை சொல்லுகிறேனென்று சூதர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பூர்வகாலத்தில் சந்திரவம்சத்தில் மனோஜவனென்ற ஒரு இராஜன் நாற்கடல் சூழ்ந்த உலகத்தைத் தர்மமாய் அரசாண்டு வருங்காலத்தில், யாகங்களால் தேவர்களையும், அன்னதானத்தால் பிராமணர்களையும், பிரதிவருஷஞ் செய்யும் சிராத்தத்தால் பிதுர் தேவர்களையும் திருப்திசெய்தான். மூன்று வேதங்களையுமோதி யுணர்ந்தான். சாஸ்திரங்களை யர்த்தத்தோடு கற்றுத்தெளிந்தான். தனது பராக்கிரமத்தால் சத்துருக்களை ஜயித்தான். சிவவிஷ்ணுக்களிடத்தில் பக்திசெலுத்திவந்தான். நீதிசாஸ்திரங்களைப் பிரியமுடன் கற்றுக்கொண்டான். உத்தமமான மந்திரங்களை ஜபித்து வந்தான். இவ்வகையாகச் சத்துருக்களில்லாமல் உலகையாண்டு வருகையில், புத்திரர்களையும்சம்பத்தையும் நாசமாக்கும் அகங்காரம் அவன் மனதிலுதித்தது. கேளுங்கள் முனிவர்களே! எவ்விடத்தில் அகங்காரமுண்டாகிறதோ, அவ்விடத்தில் காம குரோத லோப மோக மத மாற்சரியங்களும், பிறரை யிம்சித்தலும் உண்டாகின்றன. இந்தக் குணங்களெவனிடத்திலிருக்கின்றனவோ அவன் தன் புத்திரபௌத்திரர்களோடு சகல சம்பத்துகளையுமிழந்து விடுகிறான். ஆகையால் மனோஜவராஜனுக்குத் தன் பிரஜைகளிடத்தில் வெறுப்புண்டா

பிற்பாடு இவ்வகையான வெறுப்பும், அகங்காரமும், பேராசையும், நிறைந்த அந்த அரசனுக்குப் பிராமண கிராமங்களில் வரிதண்ட எண்ணம்பிறந்து, அவர்களிடம் போய், அவர்களுடைய தனதானி யாதிகளையும், சிவவிஷ்ணுவாலய திரவியங்களையும், அப்படியே சிவவிஷ்ணுவாலயங்களுக்கு விடப்பட்ட மானியங்களையும் அநியா யமா யபகரித்துக் கொண்டான். இப்படித் தேவர்களையும், பிராம ணர்களையும் விரோதித்துவந்த அரசனுடைய கர்மவசத்தினால் கௌடதேசாதிபதியாகிய கோலபன் என்ற ராஜன் தனது நால்வ கைச் சேனைகளோடும் வந்தெதிர்த்து, ஆறுமாதம் யுத்தஞ்செய்து, மநோஜவனுடைய கருவத்தையடக்கி, அவனை ஜெயித்து, இராஜ்ஜி யத்தை விட்டுத் துரத்தி, யவனரசையுங் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இராஜ்யமிழந்த மநோஜவன் மனம்வருந்தித், தன் புத்திர தார சமே தனாய்ப் பசியாற்களைத்து, நடக்கச் சக்தியில்லாமல் அடிக்கடி யிடறிவிழுந்து, வண்டுகளும், புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்களும், காட்டானை, காட்டுப்பன்றி, காட்டெருமை, முதலியவைகளும் நிறை ந்த ஒரு பெரியகாட்டில் வந்து, அலைந்து திரிந்துகொண்டிருக்கை யில், அவனுடையகுழந்தை தன் பிதாவையும்மாதாவையும் பார்த்து, "எனக்குப்பசிக்கின்றது அன்னங்கொடுங்கள்." என்று கேட்டது. அது கேட்ட பெற்றோர்கள் மனத்துயரந்தாங்கமாட்டாமல் மயக்க மடைந்தார்கள் அரசன் தன் மனைவி சுமித்திரையைப்பார்த்து, "பெண்ணே! குழந்தை அன்னங்கேட்கிறதே; நான் என்னசெய் வேன்? எங்கேபோவேன்? அன்னம் கொடாவிட்டால் பசியால் மெலிந்து குழந்தையிறந்துபோமே. இதற்கென்ன உபாயம்? பெண்ணே! துர்ப்பாக்கியனான என்னைப் பிரமதேவன் ஏன் படைத் தான்? துஷ்டகிருத்தியத்தினாலுண்டான இந்த துக்கத்தினின் றும் என்னை யார்விடுவிப்பார்கள்? நான் பூர்வஜன்மத்தில் சிவ விஷ்ணுக்களையாவது, சூரியன், அக்கினிமுதலிய தேவர்களையாவது ஆராதிக்கவில்லை. அதனாலேதான் எனக்கு அகங்காரம் மேலிட்டுப் பிராமணர் சொத்துக்களையும், தேவாலய சொத்துக்களையும் அபகரித்து அநியாயம் பண்ணினேன். அந்த அநியாயத்தினாலே தான் கோலபன் என்னும் அரசன் என்னை ஜெயித்துக்காட்டில் துரத்திவிட்டான். இந்தக்காட்டில் பணமில்லாமலும், அன்ன மில்லாமலும் வருந்திக்கஷ்டப்படுகிற நான் குழந்தைக்கு எப்படி

அன்னங்கொடுப்பேன் ? நான் பூர்வம் பிராமணர்களுக்கு அன்ன
தானம் பண்ணினதில்லை ; சிவவிஷ்ணு முதலிய தேவாராதனை
செய்யவுமில்லை. அக்கினியில் ஹோமம் செய்ததுமில்லை ; புண்
ணிய தீர்த்தஸ்நானம்பண்ணவுமில்லை. மாதுர் பிதுர் சிராத்தங்
களையும், அவர்களைக்குறித்துப் பார்வண சிராத்தம், ஏகோதிஷ்
டம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்யவுமில்லை, சித்திரைமாசம்
சித்திராநட்சத்திரத்தில், பானகம், பலாப்பழம், ருசியான வாழை
ப்பழம், குடை, தண்டம், பாதரட்சை, தாம்பூலம், புஷ்பம்,
கலவை சேர்ந்த சந்தனம் முதலியவற்றைச் சித்திரகுப்தனைத்தி
ருப்தி செய்வதற்காக வேதவித்துக்களான பிராமணர்களுக்குத்தா
னஞ் செய்யவில்லை. பிரயாணிகளுக்குத் தாபத்தைநீக்கி நிழல் கொ
டுப்பதற்கு அரசமரத்தையாவது, ஆலமரத்தையாவது, புளியமரத்
தையாவது, மாமரத்தையாவது, வேப்பமரத்தையாவது, விளாமரத்
தையாவது, நெல்லிமரத்தையாவது, தென்னைமரத்தையாவது
வழியில் வைத்துப் பயிராக்கவில்லை. சிவவிஷ்ணுவாலயங்களில்
திருவலகிட்டுச் சுத்தம் செய்யவில்லை. குளம், குட்டை, கிணறு
முதலிய வெட்டிவைக்கவில்லை. பூந்தோட்டம், துளசிவனம்
இவைகளைப் பயிராக்கிவைக்கவில்லை. சிவாலயம், விஷ்ணுவாலயங்
கள் கட்டுவிக்கவில்லை. பிதுர் மாசத்தில் பிதுர்க்களைக் குறித்து
மஹாளயசிராத்தம், அஷ்டகாசிராத்தம், நித்தியசிராத்தம், காமிய
சிராத்தம், நைமித்திகசிராத்தம் முதலிய செய்ததுமில்லை. நிரம்ப
தட்சணைகொடுத்து யாகங்கள் செய்யவுமில்லை. மாச உபவாசம்,
ஏகாதசி உபவாசம் பண்ணினதில்லை. தனுர்மாதத்தில் உஷக்கா
லத்திலெழுந்திருந்து சிவ விஷ்ணுவாதி தேவர்களை விதிப்படி
பூஜித்து நைவேத்தியம் பண்ணினதில்லை. சிவநாம, விஷ்ணுநாமங்
களை நாவாலுச்சரித்து, ஜாபாலோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட விர
ஜாபஸ்ம முதலான எழுவித பஸ்மாவைத் தேகத்தில் உத்தூளன
மாகவாவது, திரிபுண்டரமாகவாவது தரித்துக்கொள்ளவில்லை ; ருத்
திராட்சதாரணம் பண்ணிக்கொண்டதுமில்லை ; ருத்திரஸூக்தம்,
புருஷ ஸூக்தம், பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாக்ஷரம், இவைகளை ஜபித்
ததுமில்லை. பெண்ணே ! மற்றுமுள்ள தர்மங்களையும் யான் செய்த
தில்லை. ஆகையாலேதான் நானிப்படிப்பட்ட துக்கத்தையனுப
விக்கும்படி நேரிட்டது.” என்று சொல்லிப்புலம்பி, வாயுலர்ந்து,

தொண்டைவரண்டு, மூர்ச்சித்துப், பூமியில் தொப்பென்று விழுந்தான். அது கண்ட சுமித்திரையும் தன் நாயகனையணைத்துக்கொண்டு, "சந்திரகுல துரந்தரனை என் பிராணநாதா! சிங்கத்தைக்கண்ட மான்போல நடுங்கி உம்மைப் பின்பற்றிவந்த என்னையும், என் குழந்தையையும் இந்தக்காட்டில் விட்டுவிட்டு நீர் எங்கே போய் விட்டீர்? நீர் இறந்துபோனால் நானும் உம்மோடுகூட அநுமரணஞ் செய்துவந்து விடுவேனேயல்லாமல் நாயகனைவிட்டு ஒருக்ஷணமாகிலுமிங்கே தனித்திருக்கமாட்டேன்" என்று புலம்பித் தன்புதல்வனைப் பார்த்து, "அப்பா! சந்திரகாந்தா! பூமியில் விழுந்திருக்கிற உன் தந்தையைப்பாரு" என்று கூவிச்சொன்னாள். சந்திரகாந்தனும் தன் பிதாவைக்கட்டிக்கொண்டு தேம்பியழுதுகொண்டிருந்தான்.

கேளுங்கள் பிராமணர்களே! அப்பொழுது ஜடாவற்கலை தாரியாயும், பஸ்மோத்தூளித சர்வாங்கராயும், நெற்றியில் திரிபுண்டரமணிந்தவராயும், கழுத்தில் ருத்திராட்சமாலை புனைந்தவராயும், வெளுத்த யக்ஞோபவீதந்தரித்தவராயும், சஜ்ஜனர்களால் விரும்பப்பட்டவராயுமுள்ள பராசரமுனிவர் யதேச்சையாய் அவ்விடத்துக்கு வந்தார். அது கண்ட பதிவிரதையான சுமித்திரை தன் குமாரனோடு அவரது திருவடியில் விழுந்துபணிந்தவுடன், பராசரர், சுமித்திரையைப் பார்த்து, "அம்மா நீ துக்கப்படாதே" என்று சமாதானப்படுத்தி, "நீயார்? முன்னாலே விழுந்திருப்பவன் யார்? இந்தக்குழந்தையார்? உண்மையைச் சொல்." என்று கேட்க, பதிவிரதாசிரோமணியான சுமித்திரை சொல்லுகிறாள்: "கேளும் முனிசிரேஷ்டரே! இதோ! கீழே விழுந்திருப்பவர் எனது கணவன்; நான் அவருக்கு மனைவி; சந்திரகாந்தனென்கிற இந்தப்பிள்ளையெங்களுக்குப் பிறந்த குழந்தை; சந்திரகுலத்தில் பிறந்த இந்தராஜன் பேர் மநோஜவன்; இவர் தந்தை விக்கிரமாட்டிய மஹாராஜன்; இவர் சௌரியத்தில் மஹாவிஷ்ணுவுக் கொப்பானவர்; இவருடைய மனைவியாகிய என் பேர் சுமித்திரை. இவரைக்கோலபன் என்பவன் யுத்தத்தில் ஜயித்து இராஜ்ஜியத்தைவிட்டுத் துரத்திவிட்டதனால் நிர்க்கதியாய் என்னையும் புத்திரனையும் அழைத்துக்கொண்டு கொடியமிருகங்கள்அடர்ந்த இந்தக்காட்டில் வந்து சேர்ந்து, பசியால் வருந்தின குழந்தை பூராதாரம் கேட்டவுடன், ஆகாரங்கொடுக்

கச்சக்தியில்லாமல் மனம் நொந்து மூர்ச்சையாய்க் கீழேவிழுந்து
விட்டார்." என்று துக்கத்தால் வாய்குளறிச் சொல்லியதைக்கேட்ட
சக்தி புத்திரரான பராசரரும் அக்கினிசிகையை ஒத்த சுமித்திரை
யைப்பார்த்து "அம்மா, பயப்படவேண்டாம். உங்களுடைய துக்
கங்களெல்லாம் சீக்கிரத்தில் நீங்கிப்போம்; மூர்ச்சையான உன்
கணவனுமெழுந்துவிடுவான்" என்று சொல்லித் திரிலோசனனான
ஸ்ரீபரமேசுவரனைத் தியானம் பண்ணி, மந்திரித்துக்கொண்டு, விழுந்
துகிடக்கும் அரசனைத் தமது திருக்கரத்தினால் தொட்டமாத்திரத்
தில், மநோஜவராஜன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்திருந்து, பராசரமுனி
வரைப்பணிந்து, சந்தோஷத்தோடு அஞ்சலியஸ்தனாய், "முனிவரே!
உமது பாதாரவிந்த சேவையினால் என்னுடைய மூர்ச்சைதெளிந்து
பாவமும் நீங்கியது. உமது தரிசனம் பாபிகளுக்கொருநாளும்
கிடைக்காது. சத்துருக்களால் இராஜ்யமிழந்த என்னைக்காத்தருள
வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, முனிவர், "அரசனே! சத்துருவை
ஜயிக்க ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன். மஹா புண்ணியமான
ராமசேதுவாகிய கந்தமாதனத்தில் சமஸ்த ஐசுவரியத்தையுங்
கொடுப்பதான மங்களதீர்த்த மென்றொருதீர்த்தமிருக்கிறது. ஸ்ரீரா
மமூர்த்தியானவர் ஜனங்களுக்கனுக்கிரகம் செய்வதற்காக லட்சுமி
யாகிய சீதாதேவியோடு சதாகாலமும் அவ்விடத்தில் வசித்துக்
கொண்டிருக்கிறார். நீ புத்திரபாரியையோடு அவ்விடத்துக்குப்
போய், அதில் பக்தியோடு ஸ்நானம் பண்ணி, அதன் கரையில்
க்ஷேத்திர சிராத்தாதிகளைச் செய்வாயானால், நீ துன்பத்தைக்கொ
டுக்கிற இந்தத் தரித்திரத்தினின்றும் நீங்கிச், சகல ஐசுவரியங்களை
யுமடைந்து, பகைவனைவென்று, இராஜ்யத்தையும் பெறுவாய்.
ஆகையால் உனது மனைவி குமாரர்களோடு சீக்கிரம்புறப்படு; உன
க்கு அனுக்கிரகம்செய்யும்படி நானும் வருகிறேன்." என்றுகூறி, அர
சன் முதலிய மூவரோடும் சேதுவை நோக்கிப் புறப்பட்டு, வனம்,
வனாந்திரம், நாடு கள்ளர்குடியிருக்கும் கிராமம் முதலியவைகளை
யெல்லாங்கடந்து, கந்தமாதனத்திலிருக்கும் மங்களதீர்த்தம் வந்து
சேர்ந்து, விதிபூர்வமாகத்தாம் முதலில் ஸ்நானம்செய்து, அர
சன் முதலானவர்களையும் முறைப்படி ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்.
அரசன் பிதுர்க்களைக் குறித்துச் சிராத்தம் செய்து மூன்றுமாத
காலம் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அது வரைக்கும் பரா

சிர முனிவருங்கூடவேயிருந்து ஸ்நானம்செய்து, அரசனுக்குச் சமஸ்த துக்கங்களையும் போக்குகிற ஸ்ரீராமர் ஏகாக்ஷரமந்திரத்தையுபதேசித்தார். அரசன் அம்மந்திரத்தை யுபதேசமுறைப்படி நாற்பதுநாள் ஜபித்துவர, அந்த மங்களதீர்த்தத்தினின்றும் முனிவரது அனுக்கிரகத்தால் ஒரு பலமான வில்லும், அக்ஷய தூணீரங்களும், தங்கப்பிடிபோட்ட இரண்டுகத்திகளும், கேடகமும், ஒரு குண்டாந்தடியும், ஒரு முசலாயுதமும், மஹாநாதத்தோடுகூடிய ஒரு சங்கமும், சாரதிகுதிரைகொடிகளோடு கூடிய தேரும், அக்கினிபோல் விளங்குகிற தங்கமயமான கவசமும், ஹார கேயூர மகுட கடக முதலிய ஆபரணங்களும், திவ்வியமான ஆயிரம் வஸ்திரங்களும், சொர்ணதாமரையாலாகிய வைஜயந்தியென்கிற ஒரு மாலையும் வெளிவந்ததைக்கண்டு, அரசன் முனிவருக்குத் தெரிவிக்க, முனிவர் அந்த மங்களதீர்த்தத்தினின்றுங் கொஞ்சந் தீர்த்தமெடுத்து அரசனுக்கு மந்திரபூர்வமாக ஸ்நானம்பண்ணிவைத்தார். அரசன் அப்பொழுது மேற்குறித்த ஹார கேயூர மகுட கடகாபரண பூஷிதனாய், வில், வாள், கேடகமுதலிய ஆயுதங்களை யேந்தித் தேரின்மேலேறிக்கொண்டு மத்தியான சூரியனைப்போல யௌவனபுருஷனாய் விளங்னான். பிறகு அந்த மஹரிஷியானவர் அரசனுக்கு அங்கம், உபாங்கம், பிரயோகமுறை, மீட்குமுறை முதலியவைகளோடு பிரமாஸ்திரம் முதலானவைகளையுபதேசித்து, ஆசீர்வாதம் பண்ணி அனுப்ப, அரசன் முனிவரைப் பணிந்து, வலம் சூழ்ந்து, உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, தேரின்மேலேறிப் பத்தினி புத்திரர்களோடு தன்னுடைய பட்டணம்வந்து, கோலபனைச் சண்டைக்கழைக்கும்பொருட்டுச் சங்கத்தொனி செய்தான். அது கேட்டுக் கோலபனும் தன் சேனைகளோடு சண்டைக்கு வெளிப்பட்டு, மூன்றுநாள் மனோஜவனோடு சண்டைசெய்து, நாலாம்நாள் மனோஜவன் விடுத்த பிரமாஸ்திரத்தால்சேனைகளோடுமடிந்தான். பின்மனோஜவனும் புத்திரபாரியையோடு நகரத்துட் புகுந்து, அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டு உலகமுழுதையும் பரிபாலித்து வந்தான். அப்போழுது மனோஜவன் அகங்காரம், பரஹிம்சைசெய்தல் முதலிய துர்க்குணங்களற்றவனாய், மன அடக்கத்தோடு ஆயிரவருஷகாலம் தர்மந்தவறாமல் அரசுபுரிந்து, பிறகு உலகவாழ்வை வெறுத்துத் தன் புத்திரனுக்கு

மகுடாபிஷேகஞ் செய்து வைத்துவிட்டுத், தன் பத்தினியோடுகூடக் கந்தமாதனத்துக்கு வந்து, மங்களதீர்த்தக்கரையில் சதாசிவனைக் குறித்து வெகுகாலந் தவம்புரிந்து கடைசியில் அந்தத் தீர்த்த மகிமையால் சரீரத்தைவிட்டுச் சிவலோகமடைந்தான் அவன் மனைவியாகிய சுமித்திரையும் தன் கணவனோடுகூட அநுமரணஞ்செய்து அவனுஞ் சிவபதமடைந்தாள்.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே ! இவ்வளவு மகிமையுடையது அந்த மங்களதீர்த்தம். இந்த உத்தமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்த பலத்தினால் மனோஜவன் தன் பகைவரை வென்று உலகை யாண்டு சிவலோகவாழ்வை யடைந்தான். ஆகையால் ரிஷீசுவரர்களே ! பரிசுத்தமாயும், மங்களகரமாயும், மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும் புத்தி முத்திகளைக் கொடுப்பதாயும், பாபராசியாகிய பஞ்சுக்குவியலுக்கு நெருப்பாகவுமிருக்கிற மங்களதீர்த்தத்தில் முக்தி யடையும் பொருட்டு நீங்கள் ஸ்நானம் பண்ணுங்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது

அமிர்தவாவி தீர்த்தமகிமையில் அகஸ்தியசகோதரன் முக்தியடைந்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே ! மங்களதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தபிறகு, ஏகாந்தராமநாத மென்கிற க்ஷேத்திரம் போகவேண்டும். அங்கே ஸ்ரீராமர் லோகங்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்வதற்காக சீதா லட்சுமண அநுமத்சமேதராய் வானர ஸைனியங்களோடு எப்பொழுதும் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அவ்விடத்தில் அமிர்ததீர்த்தமென்கிற புண்ணிய தீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதில்

ஸ்நானம் பண்ணினவர்கள் சிவப்பிரசாதத்தால் யமபயம், நரகபய மில்லாமல் மோட்சமடைவார்கள். பரமசிவன்கூட ஜனங்களுக்கு முக்தியளிப்பதற்காக அந்தத் தீர்த்தக்கரையிலெப்பொழுதும் வாச மாயிருக்கிறார் என்று சொல்ல, ரிஷீசுவரர்கள், ஐயா! வியாசர் மாணுக்கரான முனிவரே! இதற்கு அமிர்த தீர்த்தமென்று பெயர் வந்த காரணமென்ன? அதன் மகிமை யெப்படிப்பட்டது? உமது வசனுமிர்தத்தைத் தெவிட்டாமல் பானம்பண்ண விரும்பும் எங்க ளுக்குச் சொல்லிய நலுபென்று கேட்கச், சூதர், பிராமணோத்தமர் களே! அவைகளை யுங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; நீங்கள் சாவ தானமாய்க் கேளுங்களென்று சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில், நானாவித ரிஷிகள் நிறையப்பெற்றதும், சித் தசாரண கந்தர்வகின்னரர்களுக்கு வாசஸ்தானமாயும், சிம்மம், வியா க்ரம், வராகம், மகிஷம், கஜம்முதலியமிருகங்கள்உலாவப்பெற்றதும், தமாலம், தாலம், ஹிந்தாலம், சண்பகம், அசோகம் முதலிய விருட் சங்களடர்ந்ததும், அன்னம், குயில், வலியான், சக்கிரவாகம் முத லான பட்சிகள் கூவிக்கொண்டிருப்பதும், தாமரை, நீலோத்பலம், செங்கழுநீர், அல்லி முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த தடாகங்கள் சூழ்ந்ததுமான இமயமலைச்சாரலில சத்தியவந்தராயும், சீலராயும், வாக்குவல்லவராயும், இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்தவராயும், சிவ பக்தராயுமிருந்த அகஸ்திய முனிவரது சகோதரரானவர், திரி காலமும் சிவார்ச்சனைசெய்து, தமதாசிரமத்துக்கு வந்த அதிதி களைக் கந்தமூலபலாதிகளாலுபசரித்து, அக்கினிபூஜை, சந்தியா வந்தனம் முதலியவைகளைச் செய்தும், காலந்தவறாமல் காயத்திரி முதலான மஹாமந்திர ஜபஞ்செய்துகொண்டும், மோட்சாபேட்சை யுடையவராய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்.

அவர் பிராமமமுகூர்த்தமென்கிற நாலாவது ஜாமத்தில் நித் திரை தெளிந்தெழுந்திருந்து, ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைத் தியானித்து, உஷக்காலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தியாவந்தனம் முடித்துக், காயி த்திரியை ஜபித்துச், சிவபூஜைசெய்து, வேதமோதி, வைசுதேவம் பண்ணி, காகபலியிட்டு, அதிதி யாராதனைசெய்து, புராணங்களைக் கேட்டுச், சாஸ்திரார்த்தாய்ச்சிசெய்து, இவ்வகையாக நித்திய கர்மங் களைக் குறைவறச்செய்தும், வருஷந்தோறும் மாதாபிதாக்களுக்குச் சிராத்தஞ்செய்தும், இதர சிராத்தங்களை முறைப்படி செய்தும்,

ஆயிரவருஷம் அருந்தவம்புரிந்தும், ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பிரத்தியட்ச மாகாமையால், கிரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சாக்கினியிலிருந்துகொண்டு, மௌனமாய் இடதுகாற் சுண்டுவிரலால் நின்றுகொண்டு, சலனமற் றுக் கையையுயரவெடுத்து, நிராதாரராய் அதிக கரோமான தபசு புரிந்தார். அது கண்டு கிருபாநிதியாகிய பரமேசுவரர் மகிழ்ச்சி யடைந்து, தமது சரீரகாந்தியால் பத்துத்திக்கும் பிரகாசிக்கும்படி விருஷபவாகனத்தின்மேல் பார்வதிதேவியாரோடுங் காட்சிதந்தருள, முனிவர் அவரைக் கண்டு, வணங்கித்துதிக்கின்றார்:—"பார்வதீகா ந்தா! நீலகண்டா! மஹேசுவரா! சிவா! ருத்திரா! மஹாதேவா! சம் போ! விபோ! உமக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரீகண்டா! உமாபதே! சூலீ! பகனென்னும் சூரியனுடைய கண்ணைப் பறித்தகடவுளே; கங்காதரா! விரூபாட்சா! ருத்திரா! உமது கோபத்துக்கு நமஸ் காரம். காலகாலா! காமாரீ! வேதவேத்தியனே! ஜகத்பதியே! சுவாமீ! பசுபதியே! அநந்தமானவிற்களையுடைய உமக்கு நமஸ் காரம். தட்சயாக நாசகராயும், ஸ்தாயு என்கிற சோரர்களுக்குப் பதியாயும், எஜமானன் வீட்டில் திருடுவதற்குச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவரான "நிசேரு" என்பவராயும், வீரர்களுக்குத் தலைவருமாயிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். கிருபாசமுத்திரரான மஹாதேவா! உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். திரிலோசனா! தாண்ட முடியாத சம்சார சாகரத்திலிருந்து என்னைக் கரை யேற்றும்." என்று தோத்திரம் பண்ணின அகஸ்தியர் சகோ தரனைப் பார்த்துப், பரமசிவன் அவர் சந்தோஷிக்கும்படி சொல்லுகிறார்:—"அகஸ்திய சகோதரரே! நீர் முத்தியடையு முபாயமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும்; சேதுமத்தியிலிருக்கிற கந்தமாதனத்தில் மங்களதீர்த்தத்துக்குச் சமீபத்தில் அமிர்த தீர்த்த மென்கிற ஒரு மஹா தீர்த்தமிருக்கிறது. அங்கேபோய் ஸ்நானஞ் செய்வீரேயானால் நீர் முத்தியடைவீர். அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நா னம் பண்ணுவதைவிட உமக்கு முத்தியடையும் சுலபமான உபா யம் வேறில்லை. அதன் விசேஷத்தைச் சொல்ல என்னாலுமாகாது. நீர் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. ஆகையால் சம்சார சாகரத் தைக் கடக்க விரும்பினால் சீக்கிரம் அங்கேபோய்ச்சேரும்" என்று சொல்லி யீசன் அந்தர்த்தானமானவுடனே, அகஸ்தியபிராதாவான வர், சமுத்திரத்திலிருக்கிற சேதுவுக்குப் போய்க், கந்தமாதன பர்வ

தத்திலிருக்கிற அமிர்தநீர்த்தத்துக்குச் சிவாக்ஞையின்படி சீக்கிரம் போய்ச் சேர்ந்தார். மஹாபுண்ணியமானதாயும், ஸ்நானம் பண்ணு கிறவர்களுக்கு முத்தியைத்தருவதாயும், ஏகாந்த ராமநாதக்ஷேத்தி ரத்துக்கு அலங்காரமாயுமிருக்கிற அந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் மூன்றுவருஷம் நியமமாய் ஸ்நானஞ்செய்து, நாலாவது வருஷத்தில் சமாதியிலிருந்து, பிராணவாயுவைக் கபாலத்திலேற்றிப், பிரமரந்தி ரத்தின் வழியாய்ப்போக்கி, பிந்தச் சரீரத்தைவிட்டு, முத்தியடைந் தார். சமஸ்த துக்கங்களையும் நீக்குகிற இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நா னஞ்செய்த அவருக்கு அமிர்தத்துவம் வந்ததனுல் அதற்கு அமிர்த தீர்த்தம் அல்லது அமிர்தவாவீ யென்று பேராயிற்று. ரிஷீசுவரர்களே! கேளுங்கள் ; சோம்பலில்லாமல் மூன்று வருஷகாலம் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு அமிர்தத்துவம் சித்திக்கின்றது. அந்தத்தீர்த் தத்துக்கு அமிர்தவாவியென்று பெயர்வந்த காரணத்தையும், அதன் பிரபாவத்தையு முங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இன்னமேதைக் கேட்க விரும்புகிறீர்கள் என்று சூதர் வினவ, ரிஷிகள், ஐயா ! அந்த ஸ்தலத்துக்கு ஏகாந்த ராமநாதமென்று பெயர்வந்த காரண மென்ன ? அதை யெங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச், சூதர் சொல்லுகிறார். பூர்வகாலத்தில் வானரங்கள் சமுத்திரத் தில் சேதுகட்டுகையில், தசரதராமரானவர் சுக்ரீவன், விபீஷணன், இலட்சுமணன், யோசனையிற் சிறந்த அநுமானியர்களோடு இரா வணனைக்கொல்லுமுபாயத்தை யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப் பொழுது சமுத்திரத்தின் அலைகள் பொங்கிப்பேரொலி செய்தத ஞல் ஒருவர் பேசுவதை யொருவரறியக்கூடாதிருந்தது. ஸ்ரீராமர் கோபங்கொண்டு, புருவத்தை நெரித்துச், சமுத்திரத்தையடக்கி, அவர்களோடு ஏகாந்த யோசனை செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அந்த ஸ்தலத்துக்கு ஏகாந்த ராமநாதமென்று பேர்வந்தது. ராமர் புருவம் நெரித்தலினுல் அடக்கப்பட்ட சமுத்திரமானது அந்த இடங்களில் மாத்திரம் இப்பொழுதுகூட அலையில்லாமலிருக்கிறது. இந்த ஏகாந்த இராமநாதத்துக்கு வந்து, அமிர்தவாபியில் நியமத் துடன் ஸ்நானம் பண்ணி, இராமர் முதலானவர்களைச் சேவிக்கிற அத்துவித ஞானமில்லாத விவேக சூனியர்கள், விரக்திபிறவாதவர் கள், சமாதியிலிருக்கச் சக்தியில்லாதவர்கள், யாகாதிகர்மாநுஷ்டா

னஞ் செய்யாதவர்கள் முதலானவர்களுக்கும் அமிர்தத்துவங் கட்டாயங் கிடைக்கிறது.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினாலாவது

பிரமகுண்ட வரலாறும் அதில் பிரமதேவர் சாபந்தீர்ந்ததும் உரைத்த

அத்தியாயம்

பிராமணோத்தமர்களே! கேளுங்கள் அமிர்தவாபியில் ஸ்நானம்பண்ணி, இராமரைச்சேவித்து, இந்திரியத்தையடக்கிச் சேதுமத்திரியிலுள்ள கந்தமானத்திலிருக்கிற பிரமகுண்டமென்கிற தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். சகல தரித்திரங்களையும் நீக்கும் ஔஷதமாயும், அநேகமாயிரம் பிரமஹத்தி தோஷங்களைத் தரிசன மாத்திரத்தில் நிவர்த்திசெய்வதாயுமிருக்கிற இந்தத் தீர்த்தத்தைத் தரிசிக்கிறவன் வேறு தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுவானேன்? யாகாதிகிருத்தியங்கள் செய்வானேன்? தபசுபுரிவானேன்? மஹாதானங்கள் பண்ணுவானேன்? இந்தப் பிரமதீர்த்தத்திலொருதரம் ஸ்நானம் செய்தமாத்திரத்தில் வைகுண்டங்கையில் கிடைக்கின்றது. பிரமகுண்டத்திலுண்டான திருநீற்றைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறவனுக்குப் பிரம விஷ்ணுருத்திரர்கள் மூவரும் கைவசமாகிறார்கள். அந்தப் பஸ்மத்தைத் திரிபுண்டரமாகத தரிக்கிறவனுக்குக் கைவல்லியம் நிச்சயமாய்க் கிடைக்கும். அந்த ப்பஸ்மத்தில் ஒரு அணுப்பிரமாணமாவது நெற்றியில் தரிப்பவனுக்கு முத்தி யெளிதில் கிடைக்கிறது; அதை உத்தூளனம் பண்ணிக்கொள்கிறவன் அடையும் புண்ணிய பலமிவ்வளவென்று சொல்லச் சிவனுக்குத்தான் தெரியுமோ தெரியாதோவறியேன். விபூதியைத் தரித்துக்கொள்ளாதவன் ரௌரவ நரகத்தில் சந்திரதாரா கணங்களுள்ளமட்டுந் துன்பப்படுகிறான். அதைத் திரிபுண்டரமாக வாவது, உத்தூளனமாகவாவது தரித்துக்கொள்ளாதவனுக்கு ஒருபோதும் சுகமில்லை. இந்த விபூதியை நிந்திக்கிறவனும், இந்த விபூதியை மற்றத் திருநீறுகளுக்குச் சமான

மாகவாவது, அல்லது இழ்ப்பட்டதாகவாவது தொல்லுகிறவனும், இந்தத் திருநீறிருக்கையில் மற்ற நீற்றைத் திரிபுண்டரமாக அணிந்துகொள்ளுகிறவனும், ஒருபொழுது மதைத்தரித்துக்கொள்ளாதவனும் விபசாரி புத்திரனென்று ஊகிக்கவேண்டியது. இந்தத் திருநீற்றைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கிறதானது நாலுகடல் சூழ்ந்த பூமியைத் தானம் பண்ணின பலனுக்குச் சமானமாகிறது. இதில் சந்தேகமே கிடையாது என்று கைமேத்தூக்கிக்கொண்டு மூன்றுதரம் சத்தியம் பண்ணுகிறேன். ஆகையால், பிராமணோத்தமர்களே! இந்தப் பரிசுத்தமான விபூதியைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்.

பூர்வகாலத்தில்சர்வலோகபிதாமகரான பிரமதேவர், கந்தமாதன பர்வதத்துக்குவந்து, சமஸ்ததேவர்களும் பார்த்திருக்கப், பூர்ணதட்சிணைகொடுத்து ஸர்வயாகங்களையுஞ் செய்து சிவசாபத்தினின்றும் விடுபட்டார். ஆகையால் பிராமணர்களே! இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்கள் சிவசாயுஜ்யமடைவதில்லையமே யில்லை என்று சூதர்சொல்ல, ஐயா! புராணார்த்தங்களை யெல்லாம் அறிந்த பிராக்ஞரான சூதமுனிவரே! ஈரேழுபதினாலு லோகத்துக்குஞ் சிருஷ்டி கர்த்தாவாய்ப் பாரதிபதியான பிரமதேவருக்கு எந்தக் குற்றத்தினாலே எவ்வகையான சாபங்கிடைத்தது? இவைகளை யெங்களுக்கு விபரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, சூதமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பூர்வகாலத்தில் பிரமாவும் விஷ்ணுவும், "நானே கர்த்தா; என்னைத்தவிர வேறொருவருமில்லை" என்று தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து கலகஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது இவர்களுடைய கருவத்தை யடக்கும் பொருட்டாகவும், தேவர்களுக்கு அறிவுண்டாவதற்காகவும், அவ்விருவருக்கு மத்தியில் புராதனமான சுயஞ்சோதி லிங்கமொன்று தோன்றியது. அது கண்டு, பிரம விஷ்ணுக்களிருவரும் வியப்படைந்து, "இந்த லிங்கம் ஆதியந்தமற்றதாயும், அநேக சூரியர் அக்கினிகளுக்குச் சமானமாயும் விளங்குகிறது; இதனாதியையும் அந்தத்தையும் நமக்குள் எவன் காண்கிறானோ அவனே பெரியவன்; அவனே லோக கர்த்தா; அவனே பிரபு." என்று தேவர்களுக்கு முன்னாலே சபதம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். பிறகு பிரமதேவன், "நான் மேலேபோய் இந்தலிங்கத்தைத் தேடிப்பார்த்து வருகிறேன். நீர் அதன் அடியைத் தேடிப்பார்த்துவாரும்" என்று சொல்ல மற்ற,

விஷ்ணுவும், "அப்படியே யாகட்டும்." என்றொத்துக்கொண்டார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் வராகரூபத்தையும், பிரம தேவன் அன்ன ரூபத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு தேடப்புறப்பட்டார்கள். மஹாவிஷ்ணுவானவர் அனேகமாயிரம் வருஷம் கீழுலகங்கள் எங்குந்தேடிபார்த்துத் தன்னிடம் வந்து தேவர்களுக்கெதிரில் லிங்கத்தின் அடியை நான் பார்க்கவில்லையென்று உண்மையைச் சொல்லியிருந்தார். மேலே தேடப்போன பிரமாவானவரும் அவ்விடம் வந்து நான் லிங்கத்தினுடைய சிரஸைக் கண்டேனென்று பொய்சொன்னார். அதுகேட்ட மகேசுவரன் பொய்சொன்ன பிராமாவைப்பார்த்து, "பிரமனே! நீயெனக்கெதிரில் பொய்சொன்னதினால் உனக்கு உலகத்திலெங்கும் எப்பொழுதும் பூசைகிடைக்காதென்று சொல்லி, விஷ்ணுவைப்பார்த்து, "நீர் உண்மை கூறினபடியால் எனக்குச்சமானமான பூஜை உமக்குக் கிடைக்கும். ஆக்ஷேபனையில்லை" என்று சொல்ல, பிரமதேவன் முகம்வாடி, ஸ்ரீ சங்கரனைப்பார்த்து, "கிருபாநிதியான சுவாமி! என் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்; பெரியோரா யிருப்பவர்கள் குற்றங்களை மன்னிக்கிறது நியாயம் ஆகையால் ஜகதீசனான தேவரீர் நான் செய்த குற்றத்தைப் பொருத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, மகேசுவரனும் பிரமதேவனைப்பார்த்து, "அப்பா! என் வார்த்தை பொய்யாய்ப்போகாது; உனக்கொரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். சீக்கிரமாகக் கந்தமாதனத்துக்குப்போய், அவ்விடத்தில் யாகங்களைச் செய்தால் பொய் சொன்னபாபம்உன்னை விட்டு நீங்கும்; அப்பொழுது சிரௌதகர்மங்களிலும் ஸ்மார்த்தகர்மங்களிலும் உனக்கு பூஜைநடக்கும்; உனக்குவிக்கிரகத்திலாராதனை கிடைக்கமாட்டாது" என்று சொல்லி அந்தர்த்தானமானார். பிரமதேவன் கந்தமாதனத்துக்கு வந்து, யக்ஞ கர்த்தாவான பரமேசுவரனைக்குறித்து, எண்ணாயிரம் வருஷம் பௌண்டரீக முதலான சகல யாகங்களையுஞ்செய்து முடித்தார். அப்பொழுது சம்புவானவர் திருப்தியடைந்து பிரத்தியக்ஷமாய், "அப்பா பிரமாவே! நீசெய்த யாகங்களால் பொய்சொன்ன குற்றம் போய்விட்டது; ஆனாலும் முன்பு நான் சொன்னபடி சிரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் மாத்திரம் பூஜை கிடைக்குமேயன்றி விக்கிரகத்தில் கிடைக்காது. இந்த யாகஸ்தலத்துக்கு பிரம குண்டமென்று பேர்வழங்கிவரும். பிரமகுண்டமென்கிற இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினவனுக்கு முக்தி புலகத்

தின் கதவு திறக்கப்பட்டிருக்கும்; பிரமகுண்டத்திலுண்டாகிற விபூதியை நெற்றியில் தரித்துக்கொள்ளுகிறவன் மாயாக் கபாடத்தையுடைத்துக் கொண்டு முக்திஸாசாற்பாயிலே எய்ப்போவான். அந்தப் பிரமகுண்டத்தின் விபூதியை யெவன் தரித்துக் கொள்ளவில்லையோ அவன் தன் சொந்தப் பிதாவுக்குப் பிறந்தவனோ இல்லையோ வென்பது சந்தேகம். பிரமகுண்டத்தின் விபூதியை நெற்றியில் தரித்துக்கொண்டவன் செய்த பதினாயிரம் பிரமஹத்திதோஷம், பதினாயிரம் சுராபானதோஷம், பதினாயிரம் சொர்ணத்திருட்டு, பதினாயிரம் குருபத்தினிகமனதோஷம், இவர்களோடு சேர்ந்ததனாலுண்டாகிய பதினாயிரம் பாவங்களும், பூத பிரேத பிசாசாதிகளும் உடனே நசித்துவிடும்" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பிரமதேவன் யாகங்களை நிறைவேற்றி பரமேசுரனிடத்திலிருந்து மனோரதசித்தி பெற்றுச் சத்தியலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார். அது முதல் தேவர்களும், ரிஷீசுவரர்களும், சித்த சாரண கின்னரர்களும் அந்த க்ஷேத்திரமகிமையை யுணர்ந்து, அவ்விடத்தில் வெகுகாலம் வாசமாயிருந்து, அநேக யாகங்களைக் கிரமப்படி முடித்துத் தங்கள் தங்களிடத்துக்குப் போனார்கள். ஆகையால் யாகஞ் செய்ய விரும்புவோர்களெல்லாரும் இவ்விடத்திலேயே செய்யவேண்டியது. மனிதர்கள், தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலானவர்களால் வணங்கப்பட்டதும், சகலபாதகபாதகங்களை நீக்குகிறதும், சமஸ்தசம்பத்துகளைக் கொடுக்கிறதும், சமஸ்த பாபங்களைப் போக்குகிறதுமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது இந்தப் பிரம தீர்த்தமானது.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினாறாவது

அனுமத்குண்ட வைபவத்தில் தர்மஸேக ராஜன் புத்திரப் பேறுபெற்ற அத்தியாயம்.

மஹா புண்ணியமான இந்தப் பிரமகுண்டத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினபிறகு அநுமத்குண்டத்துக்குப் போகவேண்டும். கேளுங்கள்

பிராமணோத்தமர்களே! பூர்வகாலத்தில் இராவணன் முதலான ராட்சதர்களைச் சங்கரித்து ராமர் முதலானவர்கள் கந்தமாதனத்துக்கு வந்தபோது, வாயு புத்திரனான அநுமான் உலகோபகாரார்த்தமாக இந்த உத்தமமான தீர்த்தத்தைத் தன்பேரால் உண்டாக்கினார். இந்தத் தீர்த்தவைபவத்தையறிந்து ருத்திரமூர்த்தி அங்கே வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமாக வேறொரு தீர்த்தமிருந்ததுமில்லை, இருக்கப்போகிறதுமில்லை. அதில் ஸ்நானம் பண்ணின மனிதர்கள் புராதனமான சிவலோகத்தையடைகிறார்கள். மஹா பாபங்களையெல்லாம் நாசம் பண்ணுகிற இந்தத் தீர்த்தத்தை வாயு குமாரனான அநுமான் சர்வலோகோபகாரமாகச் செய்தபொழுது, சகலமான நரகங்களும் சூனியமாயிருந்தன. அந்தத் தீர்த்தமகிமை சங்கரருக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ நானறியேன். கேகயவம்சத்தில் பிறந்தவனான தர்மஸகன் என்கிற அரசன் பூர்வம் பக்தியோடுமிதில் ஸ்நானஞ் செய்து நூறு புத்திரர்களையடைந்தான் என்று சூதர் சொல்லச் சௌனகாதிகள் அநுமத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து நூறு பிள்ளைகளைப்பெற்ற தர்மஸகன் கதையைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

கேளுங்கள் ரிஷிகளே! அந்த அரசனுடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கிச்சொல்லுகிறேன். பூர்வத்தில் தர்மஸகன் என்கிற இராஜன் சத்துருக்களை ஜயித்துத் தர்மத்தையும் நீதியையும் கைக்கொண்டு, மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலப் பாதுகாத்துவந்தான். அவனுக்குப் பதியையே தெய்வமாகக்கொண்ட நூறு பத்தினிமார்களிருந்தார்கள். இப்படிப் பாதுகாத்து வருங்காலையில் வம்சவிருத்தி செய்வதற்கான ஒரு குழந்தைகூட அவனுக்குப் பிறக்கவில்லை. ஆகையால் அவன் புத்திரோற்பத்தியைக்குறித்து மஹா தானம் செய்தும், தேவர்களையுத்தேசித்து அசுவமேத முதலான யாகங்களைச்செய்தும், துலாபுருஷன் முதலான வெகு தானங்கள் பண்ணியும், பருப்பு, பலவகைக்கனிகள் முதலியவற்றோடு அர்த்தராத்திரிவரைக்கும் வந்தபேர்க்கெல்லாம்தடையில்லாமல் அன்னதானஞ் செய்தும், பிதுர்க்களையுத்தேசித்து சிராத்தங்களைச் செய்தும், புத்திரனையளிக்கும்படியான அநேக மந்திரங்களை யிந்திரியநிக்கிரகமுள்ளவனாய் ஜபி

த்தும், இன்னும் பலவகையான தருமங்களை வெகுகாலம் செய்
தும் கிழவனாகிறபரியந்தம் அவனுக்குப்புத்திரசந்தானமில்லாமற்போக
விற்று. கிழத்தன்மையடைந்தும் புத்திரப்பேற்றைக்குறித்து விடா
முயற்சிசெய்து வந்ததனால் அவனது மூத்தபத்தினியிடத்தில் கந்தீ
ரனென்ற ஒரு அழகானபுத்திரன் பிறந்தான். அந்தக் குழந்
தையை மற்றப் பத்தினிமார்களும் வித்தியாசமில்லாமல் பால் முதலான
வைகொடுத்து வளர்த்தார்கள். அந்தக் குழந்தையானவன் தன் மாதா
பிதாக்களுக்கும், மந்திரிகளுக்கும், நகரத்தாருக்கும் நயனானந்தத்
தையும், இதயானந்தத்தையும் கொடுத்து வளர்ந்துவந்தான். அரச
னும் குழந்தையைச் சீராட்டிப் பரமசந்தோஷமடைந்தான். ஒரு
நாள் குழந்தை தொட்டிலில் தூங்கும்போது அதன் காலில் ஒரு
தேள் பலமாய்க்கொட்டிவிட்டது. அந்த உபத்திரவம் பொறுக்க
மாட்டாமல் குழந்தை கோவென்றழ அதன் தாய்மார்களும் குழந்
தையைச்சூழ உட்கார்ந்து கூக்குரலிட்டழுதார்கள். அப்பொழுது
மந்திரி பிரதானி புரோகிதர்களோடு சபைநடுவிலுட்கார்ந்திருந்த
அரசன் அந்த அழுகுரலைக்கேட்டு ஒரு சேவகனை நோக்கி“ அந்த
அழுகுரல் யாதென்று விசாரித்து வா” என்றனுப்ப, அவன் அந்தப்
புரத்தின் வாசலுக்குப்போய், அங்கிருந்த கிழ அலிகளைப் பார்த்து
“இராஜ ஸ்திரீகளேன் அழுகிறார்கள்? அதை விசாரித்துச்சொல்லு
ங்கள். சபையிலிருந்து அரசன் என்னையிதற்காகஅனுப்பினார்“ என்
று சொல்ல, அந்த அலிகள் துக்ககாரணத்தை விசாரித்து அவனுக்
குச் சொல்ல, சேவகனோடிவந்து அந்தச் சேதியைஅரசனுக்குத்
தெரிவித்தான். அரசனும் அதிவேகமாயெழுந்து மந்திரி புரோகித
ர்களோடு அந்தப்புரம்போய், மந்திரிகளால் விஷவைத்தியர்களை
யழைப்பித்துச் சிகிச்சைசெய்வித்ததின்பேரில் துன்பம் நீங்கிச்
சுகப்பட்ட குழந்தையைச் சீராட்டி மகிழ்ந்து, வைத்தியர்களுக்கு
சொர்ணம், இரத்தினம், முத்துமுதலானவைகளை வெகுமானமாகக்
கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அந்தப்புரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுச்,
சிந்தைத்துயரத்தோடுகூடச் சபையிலிருக்கும் சிங்காதனத்தில் வீற்
றிருந்து, அங்கு வந்திருந்த ரித்துவிக்குகள், புரோகிதர்கள், மந்
திரிமார் முதலானவர்களைப் பார்த்து நியாயமான இந்த வார்த்தை
யைச் சொன்னான்:—“ஐயா பிராமணோத்தமர்களே! ஏக புத்திரனை
யுடையவனாயிருப்பது எப்போதுந் துன்பத்தைத்தரும்; ஒரே பிள்

லையைப் பெற்றிருப்பதைவிடப் புத்திரனேயில்லாதிருப்பது மேன்மையாகும்; ஒரே பிள்ளையையுடையவனுயிருப்பதில் அநேக அபாயங்களிருக்கின்றன; இதையோசித்துத்தான் நான் நூறு மனைவிகளைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டேன்; எனக்கும் என் பத்தினிகளுக்கும் மிகுதியும் வயதாய்விட்டது; எங்களுடைய பிராணன் அந்த ஒரே பிள்ளையின்பேரிலிருக்கிறது. அது இறந்துபோனல் நாங்களெல்லாரு மிறந்துபோவோ மென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் என்னுடைய பத்தினிகளில் ஒவ்வொருத்தியும் ஒவ்வொரு குணசாலியான புத்திரனைப் பெறவும், நான் வெகு புத்திரர்களையுடையவனுயிருக்கவும் சாஸ்திரங்களைப்பரியாலோசனை செய்து ஒரு உபாயஞ் சொல்லுங்கள்; அது கடினமாயிருந்தாலும், எளிதாயிருந்தாலும், பலன் கிடைப்பதனால், நான் அதை அநுஷ்டானம் பண்ணுகிறேன்; நீங்கள் சொன்ன கர்மத்தைத் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பேனென்பதற்கு நான் செய்திருக்கிற புண்ணியத்தின் மேலாணையிடுகிறேன் என்று” சொல்லப், புரோகிதர்களும் ரித்துவிக்குகளுமொன்றாகக்கூடி யோசனைசெய்து, ஒரு தீர்மானம் பண்ணி, அரசனைப்பார்த்து“ மஹாராஜாவே! உமது பத்தினிமார் நூறு பேருக்கும நூறு புத்திரர் பிறக்கும்படியான உபாயத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளும. தென்சமுத்திர மத்தியில் சேதுரூபமாகக் கந்தமாதனமென்றொருமலையிருக்கிறது. அது சித்த சாரண கந்தர்வ, தேவ ரிஷிகூட்டங்களால் நிறைந்திருக்கிறது. அந்த மலையைத்தொட்டாலும், பார்த்தாலும், மஹா பாதகங்களையெல்லாம் நீக்கித், துக்கங்களைப்போக்கி, நரகதுன்பத்தை ஒழித்துத் தரித்திரத்தைக் கழித்துப், புத்திரனில்லாதபேர்களுக்குப் புத்திரனையளித்து, ஸ்திரீகளில்லாத பேர்களுக்கு ஸ்திரீகளைக்கொடுத்து, சொர்க்ககாமிகளுக்குச் சொர்க்கத்தையும, மோட்சகாமிகளுக்கு மோட்சத்தையும் தருவதான அநுமத்குண்டமென்கிற ஒரு புண்ணிய தீர்த்தமிருக்கிறது ; அதில் நீர் ஸ்நானம் பண்ணி, அதன் கரையில் நியமத்தோடு புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்வீரானல், உம்முடைய மனோபீஷ்டப்படி உமது நூறுபாரியைகளில் ஒவ்வொருத்திக்கும் ஒவ்வொரு புத்திரனுக நூறு பிள்ளைகள் பிறக்கும். இதில் சந்தேகப்படாதேயும்.“என்று சொன்னதைக் கேட்ட அரசன் பாரியைகள், புரோகிதர், ரித்துவிக்குகள், மந்திரிகள், வே

வக்காரர்களோடும் யாகத்துக்குவேண்டிய திரவியத்தையெடுத்து
க்கொண்டு தென் சமுத்திரத்திலிருக்கிற கந்தமாதனத்தை
நோக்கிச்சென்று, அநுமத்குண்டத்துக்கு வந்து, அதில் சைனியத்
தோடு ஸ்நானம் பண்ணி, ஒரு மாதம் அதின் கரையில் வசித்திரு
ந்து, வசந்தகாலம் வந்தவுடன் சித்திரைமாதத்தில் புத்திரகாமேஷ்
டியாகத்தைத் தொடங்கி, ரித்துவிக்குப் புரோகிதர்களைக்கொண்டு
செய்துமுடித்து, புரோகிதரால் தன் பத்தினிகளுக்கு ஹோமசே
ஷத்தையுண்பித்து, நூறு பத்தினிகளோடும் அநுமத்குண்டத்தில்
அவபிருத ஸ்நானஞ்செய்து, ரித்விக்குகளுக்கு ஏராளமான திர
வியத்தைத் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்து, மற்றுமுள்ள பிராமணர்க
ளுக்குக் கிராமதானமும் பண்ணி, மந்திரி பரிவாரம் பத்தினிசமேத
னாய்ச் சந்தோஷத்துடன் திரும்பித் தன் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்
தான் சிறிதுகாலஞ் சென்றபிறகு அவனுடைய நூறு பாரியைக
ளும் கர்ப்பந்தரித்துப் பத்தாவது மாசத்தில் குணசாலியான நூறு
புத்திரர்களைப் பெற்றார்கள் தர்மசகன் ஆனந்தத்தோடு ஸ்நானஞ்
செய்து, பரிசுத்தனாய்ச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு, ஜாதகர்மத்தை
முடித்துக், கோதானம், பூதானம், திலதானம், இரணியதானம்
முதலான தானங்களைப் பிராமணர்களுக்குக்கொடுத்துச், சிலகாலம்
வாழ்ந்திருந்தான். பிறகு, தன்குமாரர் நூற்றோருவரும் யௌவன
தசையடைந்ததும் தன் ராஜ்யத்தை யவர்களுக்குப் பிரித்துக்
கொடுத்துவிட்டுத், தான்பத்தினிகளுடன் கந்தமாதனத்திலிருக்கும்
அநுமத்தீர்த்தம் வந்துசேர்ந்து, அதன் கரையில் சிவனை யுத்தேசித்
துத் தவம்புரிந்து வெகுகாலமிருந்து, மனவடக்கமுடையவனாய்த்
தன் சரீரத்தைவிட்டு வைகுண்டம்போய்ச் சேர்ந்தான். அவன்
பத்தினிகளும் அநுமரணம் பண்ணித் தங்கள் நாயகனிருக்குமிடம்
போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அரசனுடைய ஜேஷ்டபுத்திரனாகிய
சுசந்திரன் மாதா பிதாக்களுடைய சரமகிரியைகளைச் செய்து, சிராத்
தத்தையும் நடத்தி, மஹா பராக்கிரமசாலிகளாயிருக்கிற தன்
சகோதரர்களோடு, விரோதமில்லாமல் கூடி ராஜ்யபரிபாலனஞ்
செய்துவந்தான். அதேமாதிரியாக மற்ற இராஜகுமாரர்களும்
தங்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த இராஜ்யத்தையாண்டுகொண்டு சுக
மாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். கேளுங்கள், முனீசுவரர்களே, இந்த
அநுமத்குண்டவைபவத்தையும், தர்மசகராஜனுடைய திவ்யசரித்திர

ர்த்தியரும்மைகளுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். ஆகையால் ஸமஸ்தமனோ ரதஸித்தியின்பொருட்டு அந்த அநுமத்தீர்த்ததில் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். இந்த அத்தியாயத்தைச் சிரத்தையோடு படிப்பவரும், கேட்பவரும் இம்மையில் அளவில்லாத சுகத்தையனுபவித்து, மறுமையில் தேவர்களோடுகூடிக் குலாவி வாழ்ந்திருப்பர்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

பதினாறாவது

அகஸ்திய தீர்த்தவைபவத்தில் சுக்ரீவன் மனோரமையை மணந்த கதையுரைத்த

அத்தியாயம்.

ருத்திரமூர்த்திவாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அநுமத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டுப், பிறகு நியமத்தோடு அகஸ்திய தீர்த்தம் போகவேண்டும். இதைக் கும்பத்தில் பிறந்த, அகஸ்தியர் உண்டாக்கினார். பூர்வம் விந்தியபருவதத்துக்கும் மேருமலைக்குஞ் சண்டையேற்பட, விந்தியமலையானது ஆகாயத்தையளாவி யுயர்ந்து நிற்கப், பிராணிகளெல்லாம் மூச்சுவிடக்கூடாமல் வருந்தத், தேவர்கள் கைலாஸ பருவதம்போய்ப் பரமசிவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். சிவபெருமான் அப்பொழுது பார்வதியை விவாகஞ்செய்யப் பிரயத்னஞ்செய்துகொண்டிருந்த படியால், பார்வதியைத் தனக்குப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து தரும்படியாகக்கேட்டு நிச்சயித்துவர ஹிமயாசலராஜனிடம் வசிஷ்டாதி முனிவர்களையனுப்பி, அகஸ்தியரைப் பார்த்து "நீர் விந்தியபருவதத்தின் கருவத்தையடக்கும்" என்று கட்டளையிட, அகஸ்தியர் "சுவாமி! உமது திருமணக்கோலத்தை யெப்படித் தரிசிப்பேன்?" என்று விஞ்ஞாபனம் பண்ண, பரமசிவன் அகஸ்தியரைப் பார்த்து அகஸ்தியரே "பார்வதி கல்யாணகோலத்தை வேதாரணியக்ஷேத்திரத்தில் தரிசிப்பிக்கின்றேன். ஆகையால்

விந்தியாசலத்தையடக்க நீர் சீக்கிரம் புறப்படும்'' என்று சொன்னார். அகஸ்தியர் உடனே புறப்பட்டுப்போய் விந்தியத்தை அடக்கித், தமதுகாலால் பூமியைச் சமனாகச்செய்து, தெட்சணதேசங்களில் சுற்றிக் கந்தமாதனம் வந்துசேர்ந்து, அதன் வைபவத்தையறிந்து, அவ்விடத்தில் தமது பேரால் ஒரு புண்ணியதீர்த்தத்தை நிர்மாணம் பண்ணி, லோபாமுத்திரையென்கிற பத்தினியாரோடு இன்னமும் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணித் தீர்த்தபானம் பண்ணினால் அவனுக்கு மறுபிறப்பில்லை. இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தம் இந்தலோகத்தில் முக்காலத்திலுமில்லை. இது ஸ்நானம் பண்ணினவர்களுக்குச் சர்வாபீஷ்டமும், மோட்சானந்தமும் கொடுக்கிறது. இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினமகத்துவத்தால் தீர்க்கதமசு என்கிற முனிவருடைய குமாரனான கக்ஷீவான் தானிச்சித்த சுவநயனென்பவனுடைய புத்திரி மனோரமையை மணந்தான். ஓ முனிவர்களே! பாபத்தையழித்துப் புண்ணியத்தைக்கொடுக்கும்படியான அந்தக் கதையை யுங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். சிரத்தையோடு கேளுங்கள்.

தீர்க்கதமசுஎன்கிற பரம தார்மிகரான ஒரு முனிவரிருந்தார். அவருக்குக் கக்ஷீவான் என்கிற புத்திரனொருவனிருந்தான். அவனுக்கு உபநயனமான பிறகு ஜிதேந்திரியனாய்ப் பிரமசாரியாய், உதங்கரென்னும் குருவிடத்தில் நாலுவேதங்களையும், ஆறுசாஸ்திரங்களையும், இதிகாசபுராணங்களையும், உபநிஷத்துகளையும், அறுபது வருஷகாலம் அத்தியயனம் செய்து, குருதட்சிணை கொடுத்துவிட்டுத் தன்வீட்டுக்குவரப் பிரியப்பட்டுக் குருவைப்பார்த்து, "ஸ்வாமி, நான் வீட்டுக்குப்போக அநுமதிகொடுத்தருளவேண்டும், என்னிடத்தில் கருணை கூர்ந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, உதங்கரும் அவனைப்பார்த்து, "உனக்கு வீட்டுக்குப் போக அநுமதி கொடுக்கிறேன். நீ விவாகஞ்செய்துகொள்ளுகிற உபாயமும் உனக்குச்சொல்லுகிறேன் கேள்:—இராமசேதுவாகிய கந்தமாதனத்துக்குப்போய், ஸர்வாபீஷ்டத்தையுங் கொடுக்கிறதாயும், சகலபாபங்களையும் கெடுக்கிறதாயும், புத்திமுத்திகளையளிப்பதாயுமிருக்கிற அகஸ்திய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு, மூன்றுவருஷம் அங்கேயே விரதமநுஷ்டித்துக்கொண்

று. நாலாவது வருஷம் அந்தத்தீர்த்தத்திலிருந்து, நாலுதந்தங்
களையும், பெரிய சரீரத்தையும், சரத்கால மேகம்போன்ற வெளுத்த
நிறத்தையுமுடைய ஒரு பெரிய யானையானது வெளியில்வரும்.
அப்பொழுது அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து யானையின்மே
லேறிக்கொண்டு ஸ்வநயன் என்கிற அரசனுடைய பட்டணம்போய்ச்
சேரு. நாலு தந்தங்களுள்ள யானையின்மே லிரண்டா வதிந்திர
னைப்போல் வருகிற உன்னைப்பார்த்து அந்த ராஜரிஷியானவர், தன்
கன்னிகையின் விவாகத்தினிமித்தமாக அடைந்திருக்கிற துயரம்
நீங்கிச் சந்தோஷமடைவார். இராஜபுத்திரியாகிய மனோரமை யென்
பவள், நாலுதந்தங்களும், பெரிய சரீரமும், வெள்ளைநிறமுமுடைய
யானையின்மேலேறிக்கொண்டு வருகிற புருஷனையே நான் மணம்
புரிவேனென்று சபதஞ் செய்துகொண்டாள். அதுகேட்ட அர
சன் மனம் வருந்தியிருக்கையிலொருநாள் அவ்விடத்துக்கு நாரத
முனிவர் வந்தார். வந்தமுனிவரைக் கண்ட தார்மிகனான அரசன்
சந்தோஷத்துடன் எதிர்கொண்டழைத்துவந்து, அர்க்கிய, பாத்திய,
ஆசமனீய, ஆசனாதிகள் கொடுத்து, உபசரித்துப் பாதத்தில் வணங்கி,
அவரிடத்தில் தன் குமாரத்தி செய்துகொண்டிருக்கும் சபதத்தைச்
சொல்லி, 'இவ்விதமான யானை யிவ்வுலகத்திலில்லையே! தேவலோ
கத்திலல்லவோ உள்ளது. பேதையான என் குமாரத்தி நிறைவேற்
றக்கூடாத பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டாளேயென்று என் மனம்
வருந்துகிறது. பெண்ணுக்கு விவாகஞ் செய்துவையாத தகப்பனுக்கு
எப்போதுந் துக்கமே யுண்டாகும்' என்று கூறிய ராஜரிஷியைப்
பார்த்து, நாரதமுனிவர், 'ஐயா! வருத்தப்படாதேயும்; பூலோ
கத்தில் கக்ஷீவான் என்ற பிராமணோத்தமனொருவன் இவ்விதமான
வெள்ளை யானையின் மேலேறிக்கொண்டு உமக்குமருமகனாகவருவான்.'
என்று சொல்லி யாகாசமார்க்கமாகப் போய்விட்டார். நாரதர் சொல்
லியதைக்கேட்ட ஸ்வநயன் என்ற அரசன், இவ்விதமான மாப்பிள்ளை
யின் வரவுக்கு இரவும் பகலும் எதிர்பார்த்திருக்கிறான். ஆகையால்
பாலதபஸியாகிய கக்ஷீவானே நீ அகஸ்திய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்
செய்வதற்காகச் சீக்கிரம்போ. உனக்குச் சர்வ மங்களமும் உண்
டாகும் சந்தேகமில்லை." என்று சொன்னார். இவ்விதம் உதங்கரால்
அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட கக்ஷீவான் குருவினிடத்தில் விடைபெற்றுக்
கொண்டு, சீக்கிரமாக அகஸ்திய தீர்த்தம் வந்து ஸ்நானம், பண்ணி,

ஒருநாள் க்ஷேத்திரோபவாசஞ் செய்து, மறுநாள் பாரணைபண்ணி இராத்திரியில் அங்கேயே தூங்கினார். இவ்விதம் நியமத்தோடு இருந்துவருகையில் ஒருநாள் குறைய மூன்றுவருஷமாய்விட்டது. மூன்றாம் வருஷக் கடைசிநாளில் சாயந்திரம் சந்தியாகிரியை முடித்துக்கொண்டு, அதன் கரையில்படுத்து நித்திரை செய்யுங்காலத்தில், விடியுஜாமத்துக்கு பிரளயகாலத்தில் அலைவீசிக் கொந்தளிக்கும் சமுத்திர கோஷத்துக்கு ஒப்பான ஒரு பேரொலிகேட்டுக் கண் விழித்துப் பார்த்தார். அப்பொழுது மதுராபதியான சுவ்நயன் என் கிற அரசன் யானை, சிங்கம், வராகம், மகிஷம், ருரு என்கிற மான் முதலிய மிருகங்களை அம்பினாற் கொன்று வேட்டையாடிக்களைத்து, நால்வகைச் சேனைகள், மந்திரிமுதலானவர்களோடு, அகஸ்திய தீர்த் தக்கரையில் வந்து களையாறிக்கொண்டிருந்தான். விடிந்து வெளிச்ச மானவுடனே கட்சீவான் என்கிற ரிஷியானவர், அகஸ்தியதீர்த்தத் தில் ஸ்நானஞ்செய்து சந்தியாவந்தனாதிகளை முடித்துக்கொண்டு அதன் கரையில ஜபம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அந்தச்சமயத்தில் கைலாசமலை இந்த உருக்கொண்டு வந்ததோவென்று நினைக்கும்படி யாக நாலு தந்தங்களுடைய ஒரு பெரிய வெள்ளையானையானது அந் தத் தீர்த்தத்தினின்றும் புறப்பட்டுக் கக்ஷீவான்கிட்டவந்து நின்றது. உதங்கர் சொன்ன லட்சணங்களோடு கூடியிருக்கிற அந்த யானை யைக்கண்ட கக்ஷீவான், அதன் மேலேறும்படியாக ஸ்நானஞ்செய்து அந்தத்தீர்த்தத்தை நமஸ்கரித்துத் துதித்து, யானையின்மேலேறிச், சுவ்நயன் பட்டணத்தை நோக்கிப போகப்புறப்படுகையில், அந்தச் சுவநயனென்கிற ராஜாவும், இவன்தான் கக்ஷீவானாக இருக்கவேண் டுமென்று கருதிச் சந்தோஷமடைந்து, அவன் கிட்டவந்து, "ஐயா, பிராமணோத்தமரே! நீர் யாருடைய பிள்ளை? உமதுபேரென்ன? இந்த யானையின் மேலேறிக்கொண்டு எவ்விடம்போகிறீர்?" என்று கேட்டான். அதுகெட்ட கட்சீவான், "ஐயா! என் தகப்பனார் தீர்க்க தமசு முனிவர்; என்பேர் கக்ஷீவான் என்று சொல்வார்கள்; நான் சுவநய னென்கிற அரசன் பட்டணத்துக்குப்போய், மனோரமையென் கிற அவன் பெண்ணை மணம்புரிந்து, அவளுடைய பிரதிக்ஞையைப் பூர்த்திசெய்விக்கப்போகிறேன்' என்றார் அமிர்தவருஷம்போன்ற அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ஆனந்தத்தினாற்கண்மலர்ந்து, அவனைப்பார்த்து, "ஐயா! கட்சீவானே' நீர் யாருடைய குமாரத்தி மனோரமையை மணம்

புரியப்போகின்றீரோ அந்தச் சுவநயனென்கிற அரசன் நானே. நானி
ப்பொழுது கிருதார்த்தனானேன். வாரீர், பாலதாபசரே. நீர் என்
பெண்ணை விவாகம்புரிந்து, அவளோடுகூடிக் கிரகஸ்த தர்மங்களைச்
செய்து வாழ்ந்துவருவீராக" என்று சொன்னான். அதுகேட்ட ககனீ
'வரன் அரசனைப்பார்த்து ஐயா! என் தந்தை வேதாரணியத்தில்
தபசு பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கும் ஒரு பிராமணனைய
னுப்பிவையும்" என்று சொல்ல" அரசனப்படியேதன் புரோகிதரான
சுதரிசனன் என்கிற பிராமணனை ஏராளமான சேனைகளோடு வேதார
ணியத்துக்கு அனுப்பினான். அந்தப் புரோகிதனும் வேதாரணியம்
போய், அங்கே ஓராச்சிரமத்தில் வேதாரணியேசுவரரை நோக்கித்
தவம்புரியும் தீர்க்கதமசு என்ற முனிவரைக்கண்டு, நமஸ்காரம்
செய்து, அவருக்குச் சந்தோஷ முண்டாகும்படியாக "ஐயா! முனி
வரே, க்ஷேமமா? தபசு விருத்தியடைந்து வருகிறதா? ஆச்சிரமத்தி
லெல்லாரும் சௌக்கியமா? தர்மம் சரிவரநடந்துவருகிறதா" என்று
க்ஷேமம் விசாரிக்க, தீர்க்கதமசும் அர்க்கியபாத்தியாதிகளாலுபசரி
த்து "ஐயா பிராமணோத்தமா! வேதாரணியேசுவரருடைய கிருபை
யினால் எல்லாரும் சௌக்கியம் அசௌக்கியமே கிடையாது. நீர்
சௌக்கியமா? சுகமாக வந்தீரோ? நீர் வேதவித்துக்களுக்கெல்லாய்
சிரேஷ்டராகிய சுவநயன் என்பவனுடைய புரோகிதர் அல்லவா?
அவனைவிட்டுச் சேனைகளோடு என் ஆசிரமத்துக்கு வந்தகாரண
மென்ன?" என்று கேட்டார்.

சுதரிசனனும், தேஜசால் விளங்குகிற அம்முனிவரைப் பார்த்து, "ஐயா! தங்கள் கிருபையினால் எல்லாரும் சௌக்கியம்தான். சுவநய
ராஜன் சாஷ்டாங்கமாகத் தங்களை நமஸ்கரித்து, வணக்கத்தோடு
என் மூலமாகத் தெரிவிப்பது: 'ககனீவரன் என்னும் தமது குமாரன்
கந்தமாதன பர்வதத்தில் அகஸ்தியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிக்
கொண்டிருக்கிறார்; அவருடைய ரூபத்தையும், தர்மாசாரத்தை
யும், உத்தமகுலப் பிறப்பையும் யானறிந்து, என் பெண்ணாகிய மனோ
ரமையை அவருக்குக்கொடுக்க இச்சிக்கிறேன்; வேட்டையாடவந்த
நான் உமது புத்திரனிடத்திலிருக்கிறேன். தமது குமாரனும் தந்தை
அனுக்ஞையில்லாமல் விவாகஞ் செய்யமாட்டேனென்று சொல்லு
கிறார். ஆகையால் தாங்கள் தயவுசெய்து என் குமாரத்தியை உமது
குமாரன் மணம்புரியும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். இந்தக்கா

ரியத்தை யுத்தேசித்தே என் புரோகிதரைத் தங்களிடம் அனுப்பி யிருக்கிறேன்' என்று சொல்லி யென்னைத் தங்களிடத்துக்கு அனுப்பினார்" என்று சொல்லி முடித்தவுடனே, தீர்க்கதமசு, "ஐயா, சுதரிசனரே! அப்படியே யாகட்டும், சுவநயனுக்கு எது இஷ்டமோ அது எனக்கும் இஷ்டந்தான். நானுங் கந்தமாதன பர்வதத்துக்கு வருகிறேன்" என்று சொல்லி, வேதாரணியேசுவரரைப் பக்தியுடன் நமஸ்கரித்துச் சுதரிசனரோடுகூடச் சேதுவைநோக்கிப் புறப்பட்டு, ஆறு நாளில் கந்தமாதனம் வந்து, அகஸ்திய தீர்த்தக் கரையிலிருக்கிற தம் புத்திரனைக்கண்டார். புத்திரனும் தந்தையைக்கண்டு, தன் பெயரைச் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ண, தகப்பன் பிள்ளையைத் தன் மடியிலிருத்திக்கொண்டு, உச்சிமோந்து, அன்போடு கட்டித்தழுவிப் புளகாங்கிதராய் க்ஷேமம் விசாரித்து, "அப்பா, கட்சீவானே! எல்லாவேதத்தையும் அத்தியயனஞ்செய்தாயா? இவைகளை யெல்லாமெனக்குச் சொல்லு" என்று வினவ, புத்திரன் எல்லாவற்றையு மன்போடு சொல்லிமுடித்தான்.

பதினாறாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

பதினேழாவது

கக்ஷீவான் மனோரமையை விவாகஞ்செய்த

அத்தியாயம்

முனீசுவரர்களே கேளுங்கள், கட்சீவான் தந்தையைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: "நான் படித்துக் குருதக்ஷிணைகொடுத்த பிறகு என்னுடைய குருவாகிய உதங்கர் கட்டளையின்படி சுவநயராஜன் புத்திரியை விவாகஞ் செய்யும்பொருட்டு இந்த அகஸ்தியதீர்த்தம் வந்து, அவரது உபதேசப்படி மூன்றுவருஷம் நடந்துகொண்டு வந்தேன். மூன்றும்வருஷக் கடைசியில், சுவநயன் யதிரிச்சைபர்க வந்து உனக்கு பெண்ணைத்தருகிறேனென்று சொன்னான். நான் அவ

[illegible]யம் என் தந்தைக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றதினால் [illegible]ட்டொரு பிராமணனையனுப்பிச்சமாசாரந்தெரிவித்தார்" என்று [illegible] முடித்தான். இதன் மத்தியில் சுதரிசனன் என்ற புரோகிதன் [illegible] ராஜனிடம்போய்த் தீர்க்கதமஸ் வந்திருக்கிறாரென்று தெரிவித்தான். அரசன் அதைக்கேட்டுத் தன் புத்திரனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிற தீர்க்கதமசு முனிவரைக்கண்டு, தேவேந்திரன் பிரமாவை வணங்குவதுபோல உலகத்துக்கெல்லாம் க்ஷேமத்தைச் செய்யும்படியான அவர் திருவடிகளில் நமஸ்கரிக்கத் தீர்க்கதமசு அவனைத் தூக்கியெடுத்து ஆசீர்வாதஞ்செய்தார். இச்சமயத்தில் உதங்க முனிவர் இராமசேதுவில்தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ் செய்யவிரும்பி அநேக சிஷ்யர்களோடும் இலட்சக்கணக்கான முனிவர்களோடும் அகஸ்திய தீர்த்தத்துக்கு வரக்கண்ட கக்ஷீவான் எதிர் கொண்டுபோய்த் தன் குருபாதாரவிந்தத்தில் வணங்க, அவரும் அவனுக்கு ஆசிர்வாதம் பண்ணினார். தீர்க்கதமசு முனிவர் உதங்கரைக்கண்டு ஒருவருக்கொருவர் குசலம் வினவியபின், லோகபிரசித்தர்களாக இருவரும் புண்ணியகதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், சுவநய ராஜன் உதங்கரை வணங்கியவரது ஆசீர்வாதம் பெற்றபின்பு சந்தோஷத்தோடு தீர்க்கதமசைப் பார்த்து, "சுவாமி! கல்யாணத்துக்கு எத்தனஞ்செய்யலாமே" என்று சொல்ல 'முனிவரும்,'' அப்படியேயாகட்டும்; நாளைய தினம் நல்ல முகூர்த்தத்தில் இந்தக் கந்தமான பருவத்திலேயே விவாகத்தை நிறைவேற்றுவோம்; ஆகையால் உன் பெண்ணைக் கன்னியா மாடத்தினின்று வரவழை" என்று சொல்ல, அரசனும் தன் கூடாரத்துக்குவந்து விருத்தர்களான அநேகம் அந்தப்புரக்காவலாளிகளையனுப்ப, அவர்களும் வாயுவேகம், மனோவேகமுள்ள குதிரைமேலேறிக் கொண்டு போய் அந்தப்புரத்துக்குச் சமாசார மெல்லாந் தெரிவித்து, அந்தப்புரஸ்திரீகளையும், கன்னிகையையும் அழைத்துக்கொண்டு கந்தமாதனம் வந்துசேர்ந்தார்கள். மறுநாள் சுபமுகூர்த்தத்தில் கோதான முதலான சடங்குகளை விதிப்படி செய்தபின், கக்ஷீவான் நாலு கொம்புகளையும் பெரிய காத்திரத்தையும் உடைய வெள்ளையானையின்மேல் இரண்டாவது தேவேந்திரனைப்போல ஏறிக்கொண்டு, மனோ[illegible]ன் பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றி வைக்கும்படியாக, மங்களாசாசனஞ் செய்துகொண்டுவருகிற அநேகம் பிராமணர்களோடும், தன் பிதா குரு முதலானவர்களோடும், தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்

இற[illegible]னுடைய கூடாரத்துக்குச் சந்தோஷத்தோடு வருகின்றக்க
[illegible]ாகவே கலங்கொண்டிருக்கிற மனோரமையானவள் "நம்முடைய பிரார்த்
[illegible]னை நிறைவேறிற்று" என்றுகளித்திருந்தாள். அப்போது
இரா[illegible]தன் கூடாரவாசலில் உதங்கர்முதலானவர்களோடுவந்[illegible]
[illegible] புரோகிதரோடும் எதிர்கொண்டுவந்தான். அப்பொழுது அந்
தப்புரத்[illegible]தாதிகளெல்லாம் ஆலாத்தி சுற்றினார்கள். பிறகு பிராமணர்
களெல்லோரும் கூட இலட்சுமீவிலாசம் பொருந்திய சுகசீவான் கூடாரத்திற்
பிரவேசிக்க, அரசன் மிகுந்த வணக்கத்தோடு தீர்க்கதமசு, உதங்கர்,
இருவர்க்கும் அர்க்கியபாத்திய முதலியகொடுத்து உபசரித்தான்.
பிறகு வஸ்திர சாமர தோரணாதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற
கல்யாண மண்டபத்தில் மாப்பிள்ளையான சுகசீவான், தீர்க்கதமசு, உத
ங்கர் முதலானவர்களும் மற்றுமுள்ள ரிஷிகளும் உட்கார்ந்தார்கள்.
அரசனும் மந்திரி புரோகிதர்களோடு உடகார்ந்தான். அப்பொழுது
அழகிய கூந்தலையும், கொவ்வைப் பழம்போன்ற இதழையும், பரு
த்து உயர்ந்த தனபாரங்களையும், சர்வாங்க லட்சணங்களையுமுடைய
மனோரமையை திவ்யவஸ்திராபரணாதிகளால் அலங்காரஞ்செய்து ஜன
கள் சிறந்த கல்யாண மண்டபத்துக்கு அழைத்துவந்தார்கள். மனோ
ரமை தன் கையிலிருக்கிற தாமரை மலர்மாலையைச் சுகசீவான் கழுத்
திலிட, உதங்கமுனிவர், தாவரர் இருவரையும் திருமணமேடையினுட்
காரச்செய்து, அக்கினி வளர்த்து லாஜஹோமம்முதலான அக்கினிகாரி
யங்களையுமுடித்துப், பாணிகிரகணஞ் செய்வித்து விவாககிரியைகளை
நிறைவேற்றினார். அப்பொழுது அங்கிருந்த பிராமணர்களெல்
லாம் தாவரர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள். பிறகு அரசன்
தன் சம்பந்திகளுக்கும், தன் பந்துஜனங்களுக்கும், மற்றுமுள்ள அதி
திகளுக்கும் ஷட்ரசோபேதமாய் விருந்து செய்வித்துத் தாம்பூலாதி
கள் கொடுத்து மரியாதைசெய்தான். பிறகு உதங்கர், தீர்க்கத
மசு முனிவரிடம் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தமதாசிரமம் போனார்.
மற்றைய பிராமணர்களெல்லோரும் தத்தமிடங்களுக்குப் போனார்கள்.
வெள்ளையானையும் அகஸ்தியதீர்த்தத்தில் மறைந்துபோயிற்று. தீர்க்க
தமசும் தன் குமாரன் மருமகளோடு இஷ்டப்பிரதமான அகஸ்திய
தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிச், சர்வலோகப் பிரசித்தமான அந்த
தீர்த்தத்தைப் புகழ்ந்து, வேதாரணியத்திலிருக்கும் தம்முடைய புண்ணி
யாசிரமத்துக்குப்போக எண்ணங்கொண்டு, அரசனிடம்தெரிவிக்க,

அரசனும் சந்தோஷத்தோடு கூடத் தன் குமாரத்திக்கு ஆயிரம்பசுக்கள், ஆயிரம்தாதிமார்கள், ஐந்நூறு கிராமங்கள், இலட்சம்பாரன், திவ்யமான பதினாயிரம் வஸ்திரங்கள், நூறு நகைப்பெட்டிகள், ஆயிரம் முத்துமாலைகள், ரத்னமாலைமுதலிய ஆபரணங்கள், இவைகளைச் சீதனமாகக் கொடுக்க, நீர்க்கதுமசும் அந்தச் சீதனங்களோடு அவரைக் களை அழைத்துக்கொண்டு வேதாரணியம் போய்ச்சேர்ந்து, புத்திரமுக்திகளையருளும் வேதாரணியேசுவரைச் சேவித்துக்கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார். ககூீவானும் தன் பத்தினியோடு நெடுங்காலம் வாழ்ந்து சுகித்திருந்தான். சுவநயனென்கிறராஜரிஷியும் அகஸ்தியதீர்த்தத்தில் சகல சேனைகளோடும், அந்தப்புர ஸ்திரீகளோடும் ஸ்நானஞ்செய்து தன் பட்டணமாகிய மதுராபுரிபோய்ச் சேர்ந்தான். பிராமணர்களே ! அகஸ்தியதீர்த்த மகத்துவத்தால் ககூீவானென்கிற ரிஷி பிறருக்குக் கிடைப்பதற்கருமையான இராஜகுமாரத்தியை விவாகம் செய்துகொண்டார்.

இந்தப் புண்ணியகதையானது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஐசுவரியம், கீர்த்தி, ஆயுசுமுதலியவற்றை விருத்தி பண்ணுகிற இந்த இதிகாசத்தை யெவ்வகையிலாவது படிக்கவேண்டியது, அல்லது கேட்கவேண்டியது. இந்தப்புராதனமான இதிகாசத்தைப் படிக்கிறவர்களும், கேட்கிரவர்களும் இகபரமிரண்டிலுந் தரித்திரத்தையும், துக்கத்தையும் ஒருபோதும் அடையமாட்டார்கள்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.
முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது

இராமதீர்த்த மகிமையில் தருமபுத்திர மஹாராஜன் பொய்சொன்ன பாவம் நீங்கின

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே ! அகஸ்திய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவிட்டுத் தன் பாபம் நீங்கும்படி புண்ணியமான இராமதீர்த்தத்திற்குப் போகவேண்டும். இந்த ராம தீர்த்தக்கரையில் சுவற்புமான் தட்

சணை கொடுத்து யாகஞ்செய்தாலும் அது சம்பூரணமான தட்சணை கொடுத்துச் செய்தயாகபலனைக் கொடுக்கும்: அப்படியே அதின்க ரையில் செய்யும் அத்தியயனமும் அநந்தபலனைத்தரும். இதன்கரை யில் பேர்களுக்கு ஒருபிடி அன்னமிட்டாலும் அதுவும் அநந்த பல னைத்தரும். பாபத்தை நீக்கிப்புண்ணிய பலனைக்கொடுக்கிற இந்த ராமதீர்த்த சரித்திரத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். பூர்வம் அகஸ்தியர் சிஷரான சுதீக்ஷண னென்ற, ஒரு பிராமணோத்தமன் இராமனுடைய சரணாரவிந்தங்களை யிதயத்தில் வைத்து இந்தத் தீர் த்தக்கரையில் மஹாகொரமான தபசுசெய்து வந்தார். தினந்தோறு மிந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி, இராமாஷ்டாக்ஷர மந்திர த்தை ஆயிர உருஜபித்து, பிக்ஷையெடுத்து மிதாகாரபோஜனஞ் செய்து கோபத்தையும், இந்திரியத்தையும் அடக்கி, வெகுகாலம் தவசு புரிந்தார். இராமசந்திரனைச் சதாதியானம் பண்ணிக்கொண் டிருந்த அந்தமுனிவர் தினந்தோறும் பக்திபூர்மமாக சீதாசமேத ரான ஸ்ரீராமசந்திரனை "ஜானகிகாந்தா! அனுமப்பிரியா! கௌசிக முனிவர் செய்த யாகசம்ரக்ஷணை விஷயத்தில் தீக்ஷைசெய்து கொண் டவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். கௌசலை புத்திரனும், விசுவாமித்தி ருக்குப் பிரியராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம் சிவனுடைய வில்லை முறித்தவரே! தேவர்களாலே துதிக்கப்பட்டவரே! மாரீசாந்தகா! தாடகையின் பிராணனை யபகரித்தவரே! இராஜேந்திரா! உமக்கு நமஸ்காரம்! தசரத குமாரா! ஹரியே! உமக்கு நமஸ்காரம். பரசுரா மனை ஜெயித்தவராயும், கரனைத் தொலைத்தவராயும், சுக்கிரீவனுக்கு நாதராயும், வாலியைச் சம்ஹரித்தவராயும், விபீஷணனுடையப் பய த்தையும், துக்கத்தையுந்தீர்த்தவராயும், பாபத்தைப் போக்குகிறவ ராயும், அகலிகையின் துக்கத்தை அகற்றினவராயும், பரதனுக்கு மூத்த சகோதரராயும், சமுத்திரத்தின் கருவத்தை நீக்கினவராயும் அந்தச் சமுத்திரத்தில் சேதுவைக்கட்டினவராயும், அண்டினவர்க ளைச் சம்சாரத்தினின்று விடுவிப்பவராயும், பிரமசொரூபியாயும், இல ட்சுமணனுக்குச் சகோதரராயும், இராட்சதரைச் சங்கரித்து, இராவணனைக்கொன்றவராயும், கோதண்டத்தைக் கையி லேந் தினவராயும், சமஸ்தமான இராட்சதரையும் நாசம்பண்ணின வராயு மிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்." என்று ஸ்தோ த்திரம்பண்ணி அவரது திருவடியிலேயே சிந்தையைச் செலுத்தி வந்

தார். இப்படித்தியானித்து வருகிற அவருக்கு ஸ்ரீராமரிடத்தில் நிலையான பக்தியும், ஜீவாத்மாவும், பரமாத்மாவும் ஒன்றென்கிற அத்வைதஞானமும், தான் அத்தியயனம் பண்ணியிராதவும் கேட்டிராதவுமான வேதங்களினறிவும், பரகாயப்பிரவேச சாமர்த்தியமும் ஆகாசகமன சக்தியும், அறுபத்து நாலுகலைக்ஞான வுணர்ச்சியும், கேளாத சாஸ்திரங்களைக் குருவில்லாமலறியும் அறிவும், எல்லா உலகங்களிலும தடையில்லாமல் போகும்படியான வல்லமையும், இந்திரியங்களுக் கெட்டாதவைகளைப் பார்க்குந் தன்மையும், தேவர்களோடு பெசும் சாமர்த்தியமும், எறுமபு முதலான ஜந்துக்களின் பாஷையையறியும் வல்லமையும், இன்னமும் யோகிகளுக்குக்கிடைக்கக்கூடியதான சகலமும் கிடைத்தது.

இவ்வளவு வைபவமுடைய இந்தத்தீர்த்தமானது, மஹாபாதகங்களைப் போக்குகிறது. மஹாசித்திகளைக்கொடுகிறது. அபமிருத்தியுவை நீக்குகிறது. புக்தியையும முக்தியையுந் தருகிறது. மனிதர்களுக்கு நரகதுக்கதை நாசமாக்குகிறது. இராமனிடத்தில் பக்தியைத் தருகிறது. சம்சாரதுக்கததை விலக்குகிறது. இப்படிப்பட்ட தீர்த்தககரையில் ஸ்ரீராமரானவர் லோகாநுக்கிரகார்த்தமாக ஒரு மஹாலிங்கத்தை ஸ்தாபித்துப் பூசைசெய்தார் இநத இராம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி மஹாலிங்க தரிசனஞ் செய்தவனுக்கு முக்தியே கைகூடிவருகிறதானல் மற்றப்பொருள் கிடைக்கு மென்பதில் ஐயமென்ன ? கேளுங்கள் முனிவர்களே ! பூர்வம தருமபுத்திரர் இதில் ஸ்நானம் பண்ணிச்சிவதரிசனம்செய்துதான் பொய்சொன்ன தோஷத்தினின்றும் அக்ஷணத்தில் விடுபட்டார் என்றுசொல்ல, முனிவர்கள், ஐயா சூதமுனிவரே ! தர்மபுத்திரர் இந்தப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினதனல் நிவர்த்தியான கொடிய பொய்யை யேன் சொன்னர் ? என்றுகேட்கச் சூதர் தர்மபுத்திரர் சண்டையில் வஞ்சனையாகச் சொல்லியதும் இநதத்தீர்த்தத்தினல் நிவர்த்தியானது மான பொய் யின்னதென் றுங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார்.

பூர்வகாலத்தில் தர்மபுத்திரன் முதலான பாண்டவர்களும் துரியோதனன் முதலான தார்த்தராஷ்டரர்களும் இராஜ்ய விஷயமாகப் பலமான மனஸ்தாபமடைநது ஏராளமானசேனைகளோடு குருக்ஷேத்திரம் போய் முன்வைத்த காலைப் பின்வாங்காமல் சண்டை செய்தார்கள். அப்பொழுது கங்காபுத்திரரான பீஷ்மர்பத்துநாள் யுத்தஞ்

செய்து பூமியில் விழுந்து விட்டபின், மஹாபல பராக்கிரமங்களையு
டைய துரோணாசாரியார், திருஷ்டதும்ம்மனோடு கூட ஐந்துநாள் சண்
டைசெய்து, அநேக அஸ்திரசஸ்திரங்களால் பாண்டவசேனையை
வதைக்க, திவ்யாஸ்திரங்களையறிந்த சூரனான திருஷ்டதும்ம்மனும்,
சரமாரிபொழிந்து துரோணர் சேனையைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி
னான். துரோணரும் திருஷ்டதும்ம்மன் மேல் அம்புமழை சொரிந்தார்.
துரோணரது பாணவருஷத்தால் துன்பமடைந்த பார்த்தனுடைய சை
னியங்கள் பத்துத்திக்குகளிலுஞ் சிதறியோடினதினாலே தேராளிகளி
ற்சிறந்த அர்ஜுனன் துரோணரை யெதிர்க்க, யுத்தவீரர்களான இரு
வரும் கைகலந்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். அதைப்பார்க்கும்படி தே
வர்கள் ஆகாயத்தில் கும்பல்கும்பலாகக் கூடினார்கள். துரோணார்ஜு
னர்களுடைய யுத்தத்துக்குசமானமானசண்டை பூலோகத்தில் கி
டையாது. கோபத்தோடு யுத்தஞ்செய்த துரோணார்ஜுனர்களுடைய
யுத்தத்துக்கு அந்தச்சண்டையே சமானமாகும். இப்படிச்சண்
டை செய்கையில் துரோணர் தன்பிரிய சிஷ்யனான அர்ஜுனனுடைய
சாமர்த்தியத்தை மெச்சி, அவனை விட்டுப்பாஞ்சால சேனைக்குள்
புகுந்து, அநேகமாயிரம் இராஜர்களையும், அநேகமாயிரம் யானை
குதிரைகளையும்நாசம்பண்ண, திருஷ்டதும்ம்மன் கோபங்கொண்டு தன்
பாணங்களால் துரோணரை யடித்தான். துரோணர் வில்லைக் கையி
லேந்தி அதிதீட்சணமான அக்கினி சிகையையொத்த அம்புகளால்
அடிக்க, திருஷ்டதும்ம்மன் முகந்திரும்பியோட, அதைக்கண்ட பீமசே
னன் அவனைத் தன் தேரிலேற்றிக்கொண்டு, துரோணரை ப்பார்த்து,
“ அதமப்பிராமணர்கள் தங்கள் குலகிருத்தியத்தை விட்டு, அஸ்தி
ராப்பியாசம் பண்ணிக்கொண்டு தயையைவிட்டுச் சண்டை செய்யா
மல் போனால் அரசர்கள் சண்டையில் சாகப்போகிறதில்லை. பிரா
மணர்களுக்கு முக்கிய தர்மம் இதர ஜீவ ஹிம்சைசெய்யக்கூடா
தென்று ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. குடும்பரட்சண
த்துக்கு ஜீவ ஹிம்சைசெய்கிறது வேடர்தொழில்; நீர்ஒருபிள்ளையைக்
காப்பாற்ற வேண்டியதற்காக அநேகம் இராஜர்களைச் சண்டையில்
கொல்லுகிறீர். ஓ பிராமணரே ! அந்த ஒரு பிள்ளையும் ரணகளத்
தில் செத்துக்கிடக்கிறான். அவன் செத்தும் உமக்கு. வெட்கமும்
துக்கமுமில்லாமலிருக்கிறதே.” என்று சொன்னான். அவ்வசனத
தைத் தர்மபுத்திரர் வாக்கால் கேட்டு, உண்மையென்று எண்ணித்,

தன் ஆயுதங்களை யெறிந்து விட்டுத், தமது இரதத்தின் நடுவில் விழுந்து,யோகசித்தியால்பிராயோபவேசம் * செய்தார். இதுசமயமறிந்து திருஷ்டத்யும்மன் கத்தியை யேந்திக்கொண்டுபோய்அவர் கழுத்தை வெட்ட ஓடிவருகையில்,துரோணர்சிரசினின்றும் ஒருஜோதியானது,கிருஷ்ணன், அர்ஜுனன்,தர்மபுத்திரர், கிருபாசாரியார் முதலானவர்கள் பார்த்திருக்க, மேலே கிளம்பிப்போயிற்று. இப்படி ஜீவன்போய்க்கிடந்த துரோணருடைய சிரசைத்திருஷ்டத்யும்மன் வெட்டியெறிந்தான். பரத்துவாஜகோத்திரத்தில் பிறந்ததுரோணரிறந்ததுங்கௌரவசேனைகள் பயந்தோடினார்கள். அப்படி யோடுவதைக்கண்ட பாண்டவர்களும் திருஷ்டத்யும்மன் முதலானவர்களும்சந்தோஷித்தார்கள். சேனைகளோடிவருவதைக்கண்ட அசுவத்தாமன் துர்யோதனனைப் பார்த்து, "ஐயா,ஏன் நமதுபடை ஆயுதங்களைவிட்டு ஓடுகிறது"எனயுத்தத்தில் துரோணரிறந்தாரென்றுதான் சொல்லப்பிரியமில்லாமல் கிருபாசாரியாரை "நீர் சொல்லும்" என்றேவ, கிருபாசார்யர் அசுவத்தாமனைப்பார்த்து, "அப்பா, அசுவத்தாமா! பராக்கிரமசாலியான உன்பிதா பிரமாஸ்திரத்தால் அநேகம் சத்துருக்களைக்கொன்று யமலோகத்துக்கனுப்பியபோது, கிருஷ்ணரானவர்,துரோணர் ஜயிக்கமுடியாத வீரபராக்கிரம முடையவரென்றுகண்டு, பாண்டவர்களைப்பார்த்து "இவரைஜயிப்பதற்கோருபாயமிருக்கிறது. அதென்னவென்றால் 'துரோணரே, உமதுகுமாரனை அசுவத்தாமன்யுத்தத்திலிப்பொழுதிறந்தான்'என்று நம்பத்தகுந்த சத்தியவந்தனை ஒருவன் சொன்னால் துரோணர்தக்ஷணமே ஆயுதங்களை யெறிந்துவிட்டு ரணகளத்தினின்றுதிரும்பிவிடுவார். 'ஆகையால் தர்மபுத்திரரே! யிந்தப்பொய்வார்த்தையை நீர் சொல்லவேண்டும்: இல்லாமற்போனால் யுத்தவீரனாகிய துரோணரை ஜயிக்கமுடியாது. ஒருவனைத் தர்மயுத்தத்தினாலே ஜயிக்க முடியாமற்போனால் தர்மத்தைவிட்டு அதர்மத்தினாலாவது சத்துருவைஜயிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னதைக்கேட்ட பீமசேனன், உன் தந்தையிடத்தில் வந்து 'துரோணரே! அசுவத்தாமனிப்பொழுது இறந்துபோனான்' என்று சொல்லத், துரோணர் அதை நம்பாமல் தர்மபுத்திரரிடம்வந்து, 'தர்மபுத்ர! என் பிள்ளை சண்டையிலிறந்தானோ அது உண்மைதானா? நீ சத்தியவாதியல்லவா?' என்று

---

* சாவதற்காகச் சங்கற்ப பூர்வமாகச்சகலத்தையும் வெறுத்து உண்டியை ஒழித்துப்படுத்திருத்தல்.